

HOUKUTUS

Twilight
kymmenvuotisjuhlakirja

UUTUUS!

elämä ja kuolema

Twilightin seitsemäs osa

STEPHENIE MEYER

STEPHENIE MEYER

Stephenie Meyer

HOUKUTUS

Kymmenvuotisjuhlakirja

SUOMENTANUT TIINA OHINMAA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Twilight / Life and Death

TWILIGHT COPYRIGHT © 2005 BY STEPHENIE MEYER

LIFE AND DEATH COPYRIGHT © 2015 BY STEPHENIE MEYER

SUOMENKIELINEN LAITOS © WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41820-8

PAINETTU EU:SSA

ISOSISKOLLENI EMILYLLE:
ILMAN HÄNEN INNOSTUSTAAN TÄMÄ
TARINA OLISI SAATTANUT JÄÄDÄ KESKEN.

*»Mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö,
sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt,
pitää sinun kuolemalla kuoleman.»*

ENSIMMÄINEN MOOSEKSEN KIRJA (GENESIS) 2:17

ESIPUHE

Ihanat ystäväni ja lukijani:

Hyvää kymmenvuotisjuhlapäivää! Vaikea uskoa, että on kulunut niin kauan siitä, kun kaikki alkoi. Mutta pienokaisistani on tällä välin vartunut raamikkaita teinejä, joten uskottava se on.

Kiitos kymmenestä seikkailuntäyteisestä vuodesta, jotka ovat ylittäneet hurjimmatkin haaveeni. Olen hyvin maanläheinen ihminen, mutta lukijayhteisöni on saanut minut uskomaan – ihan pikkuriikkisen – taikaan.

Merkkivuoden kunniaksi olen kirjoittanut *Houkutus* lukijoiden iloksi uuden bonuskirjan. (Stephenie Meyerille tuttuun tyyliin bonuskirja on itse asiassa pidempi kuin *Houkutus*.) Löydät *Elämän ja kuoleman* tämän kirjan kääntöpuolelta. Nautin suuresti päästessäni uudestaan Forksin maailmaan ja toivon, että teille käy samoin.

Rakkaat lukijani, olette upeita!

Kiitoksin,
Stephenie Meyer

ALUKSI

EN OLLUT KOSKAAN pahemmin miettinyt, millainen kuolemani olisi – vaikka viime kuukausina siihen olisi ollut syytä – mutta ikinä en olisi osannut kuvitella, että kuolisin tällä tavalla.

Tuijotin henki kurkussa salin toiseen päähän, metsästäjän tummiin silmiin, jotka vastasivat hyväntahtoisesti katseeseeni.

Olihan se sinänsä hyvä tapa kuolla: jonkun toisen sijasta, jonkun jota rakastin. Suorastaan jaloa. Olihan se sentään jotakin.

Tiesin olevani kuoleman partaalla vain siksi, että olin tullut muuttaneeksi Forksiin. Mutta kauhustani huolimatta en katunut päätöstäni. Kun elämä on antanut lahjaksi unelman, joka ylittää kaikki mahdolliset odotukset, on kohtuutonta surra sen päättymistä.

Metsästäjän huulilla oli lempeä hymy, kun hän alkoi verkalleen lähestyä tappaakseen minut.

I. ENSIKOHTAAMINEN

ÄITI VEI MINUT lentokentälle, ja ajoimme koko matkan ikkunat auki. Phoenixissa oli 24 astetta lämmintä, sinitaivaalla ei pilvenhahtuvaakaan. Jäähyväiseleenä olin pannut ylleni lempipuseroni: valkoisen hihattoman reikäommelpaidan. Matkavarusteena minulla oli anorakki.

Washingtonin osavaltion luoteisosassa, Olympian niemimaalla, sijaitsee Forks-niminen pikkukaupunki, jossa taivas on melkein aina pilvessä. Kaupunkipahaisessa sataa enemmän kuin missään muualla Yhdysvalloissa. Juuri Forksista ja sen synkän painostavasta ikihämärästä äiti oli karannut minun kanssani, kun olin vain muutaman kuukauden ikäinen. Ja Forksissa olin joutunut viettämään kuukauden jokaikinen kesä aina neljätoistavuotiaaksi saakka. Siinä vaiheessa minä viimein panin hanttiin: kolmena viime kesänä Charlie, minun isäni, on lomaillut kanssani Kaliforniassa kaksi viikkoa kerrallaan.

Nyt minä olin karkottamassa itseni Forksiin – ja odotin seurauksia kauhunsekaisin tuntein. Minä inhosin Forksia.

Phoenixia minä rakastin. Rakastin aurinkoa ja paahtavaa hellettä. Rakastin alati kasvavan kaupungin sykettä.

»Bella», äiti sanoi – vielä viimeistä, tuhannetta kertaa – ennen kuin nousin koneeseen. »Ei sinun ole pakko lähteä.»

Me olemme samannäköisiä, äidillä vain on lyhyemmät hiukset ja nau-ruryppyjä silmien ympärillä. Pelko kouristi vatsaani, kun katsoin hänen suuria lapsensilmiiään. Miten minä voisin jättää rakastavan, ailahtelevan ja kana-aivoisen äitini oman onnensa nojaan? Olihan hänellä toisaalta Phil, joten laskut luultavasti hoidettaisiin ajoissa, jääkaapissa olisi ruokaa ja autossa bensaa, ja Philille hän voisi soittaa aina eksytyyään, mutta silti...

»Mutta kun minä haluan», minä valehtelin. Olen aina ollut surkea valehtelija, mutta tämän valheen olin kertonut viime aikoina niin usein, että se alkoi jo kuulostaa todelta.

»Kerro Charlielle terveisiä», äiti sanoi alistuneena.

»Joo, kerron.»

»Nähdään taas pian», hän vannotti. »Voit tulla käymään aina kun siltä tuntuu – minä palaan tänne heti, jos kaipaat minua.»

Lupauksen takaa hänen silmistään paistoi kuitenkin tappio.

»Älä huoli», minä rohkaisin häntä. »Hyvin siellä menee. Äiti kulta, hei nyt sitten.»

Hän halasi minua hetken tiukasti; sitten minä nousin koneeseen, eikä häntä enää näkynyt.

Lento Phoenixista Seattleen kestää neljä tuntia, sitten jatketaan vielä tunti pienkoneella Port Angelesiin ja sieltä lopuksi tunnin ajomatkan verran Forksiin. Lentämistä minä en pelkää, mutta ajatus tunnin automatkasta Charlien kanssa tuntui aika huolestuttavalta.

Charlie oli suhtautunut todella mukavasti koko juttuun. Hän tuntui ilahtuvan aidosti siitä, että muuttaisin ensi kertaa asumaan hänen luokseen jotakuinkin pysyvästi. Hän oli jo ilmoittanut minut lukioon ja aikoi hankkia minulle autonkin.

Alussa meillä olisi varmasti vähän hankalaa yhdessä. Emme olleet kumpikaan kovin puheliasta tyyppiä, enkä olisi muutenkaan tiennyt mitä sanoa. Tiesin että ratkaisuni oli hämmentänyt häntä aika tavalla – minä, kuten äitini aikoinaan, olin tehnyt selväksi että inhosin Forksia.

Port Angelesissa satoi, kun kone laskeutui. Se ei ollut minusta huono enne – väistämätön tosiasia vain. Olin jo jättänyt hyvästit auringolle.

Charlie oli tullut vastaan partioautolla. Sitäkin olin jo osannut odottaa. Kelpo forksilaiset tuntevat Charlien poliisipääällikkö Swanina. Minä halusin ostaa vähillä rahoillani oman auton ennen kaikkea siksi, etten joutuisi ajelemaan ympäri kaupunkia autolla jossa on hälytysvalo katolla. Mikään ei puurouta liikennettä yhtä tehokkaasti kuin poliisi.

Minä kompuroin koneesta kentälle, ja Charlie rutisti minua kömpelösti toisella kädellään.

»Hei Bells, mukava kun tulit», hän sanoi tartuttuaan vaistomaisesti minusta kiinni, etten kaatuisi. »Etpäs sinä ole juuri muuttanut sitten viime näkemän. Mitä Renéele kuuluu?»

»Ihan hyvää. Kiva nähdä sinuakin, isä.» Minä en saanut puhutella häntä Charlieksi päin naamaa.

Minulla oli matkatavaroina vain pari kassia. Melkein kaikki Arizonanvaatteeni olivat liian ohkaisia Washingtoniin. Äiti oli auttanut minua kartuttamaan talvivaatevarastoani, mutta se oli yhä liian niukka. Kassit mahtuivat kevyesti auton tavaratilaan.

»Löysin sinulle hyvän auton, tosi halvankin vielä», Charlie ilmoitti, kun saimme turvavyöt kiinni.

»Millaisen?» Epäilyni heräsivät, kun hän painotti sanaa »sinulle».

»No, oikeastaan se on avopaku, Chevy.»

»Mistä sinä sen löysit?»

»Muistatko Billy Blackin La Pushista?» La Push on pienen pieni intiaanireservaatti rannikolla.

»En.»

»Me käytiin hänen kanssaan kalassa aina kesäisin», Charlie muistutti. Siksi minä en häntä varmaan muistanutkaan. Olen tosi hyvä sulkemaan kipeät ja turhat asiat muististani.

»Billy joutuu nykyään käyttämään pyörätuolia», Charlie jatkoi, kun ei saanut vastausta, »eikä voi enää ajaa, joten hän tarjoutui myymään autonsa halvalla.»

»Mitä vuosimallia se on?» Charlien ilmeestä näki, että juuri sitä kysymystä hän oli pelännyt.

»Tuota, Billy on kovasti kunnostanut sen moottoria – ei sillä kovin monta vuotta ole ikää.»

Isä aliarvioi minut pahasti, jos hän kuvitteli että antaisin niin helposti periksi. »Milloin Billy sitten osti sen?»

»Taisi olla kahdeksankymmentäneljä.»

»Uutenako?»

»Tuota, ei. Se oli uusi varmaan joskus kuusikymmenluvun alussa – tai viisikymmenluvun lopussa ainakin», Charlie tunnusti luimistellen.

»Ei hem... Isä hei, minä en tajua autoista mitään. En minä osaa laittaa sitä jos siihen tulee vikaa, eikä minulla ole varaa viedä sitä korjaamoon...»

»Bella kuule, se vehje toimii kuin unelma. Ennen vanhaan tehtiin kunnan autoja.»

Vehje, minä tuumin... kuulosti lupaavalta – ainakin lempinimeksi.

»Mitä se halpa käytännössä tarkoittaa?» Maksupuoli minun oli joka tapauksessa hoidettava.

»Kuule kulta, kun minä oikeastaan jo ostin sen sinulle. Tervetulo lahjaksi.» Charlie vilkaisi minua toiveikkaasti silmäkulmastaan.

Vau. Lahjaksi.

»Ei olisi tarvinnut. Minä olin kyllä ajatellut ostaa sen itse.»

»Ei se mitään. Haluaisin vain että viihdyt täällä.» Charlie tuijotti tiukasti eteensä. Hän vaivaantui aina kun joutui ilmaisemaan tunteitaan

ääneen. Minusta on tullut ihan samanlainen. Niinpä minäkin tuijotin eteeni, kun vastasin.

»Tosi mahtavaa. Kiitos. Se oli hienosti tehty.» En viitsinyt mainita, etten ikinä voisi viihtyä Forksissa. Miksi suotta kiusata sillä isää. Eikä minulla ollut tapana katsoa lahja-autoa suuhun – tai moottoriin.

»No, äläs nyt, hyvä kun kelpaa», Charlie mumisi hämillään.

Vaihdoimme vielä pari lausetta säästä, joka oli sateinen, ja siihen keskustelu sitten tyssäsikin. Loppumatkan tuijottelimme vaitonaisina ulos.

Maisema oli kieltämättä kaunis. Kaikki oli vihreää: puut, niiden sammalen peittämät rungot ja rehevät latvustot, saniaisten peittämä maa. Ilmakin suodattui vihertävänä lehvästön lomasta.

Liian vihreää – kuin vieraalla planeetalla.

Lopulta tulimme perille. Charlie asui yhä samassa kolmen huoneen ja keittiön talossa, jonka hän oli äidin kanssa ostanut heidän avioliittonsa alkutaipaleella. Alkutaipaleeseen se oli sitten katkennutkin. Saman iänikuisen talon edessä odotti kadun varteen pysäköitynä uusi – siis minulle uusi – autoni. Se oli haalistuneen punainen ja siinä oli muhkean pyöreät lokasuojat ja kaareva ajohytty. Minusta se oli ihana, vaikken olisi ikinä uskonut. Sen ajokunnosta en mennyt takuuseen, mutta näin jo itseni istumassa ratin takana. Sitä paitsi se oli niitä jyrkeviä rautamöhkäleitä joihin ei tule lommon lomma – niitä joita näkee onnettomuuspaikalla ilman naarmuakaan, vaikka ympärillä lojuu törmäyksessä tuhoutuneen ulkomaisen auton kappaleita.

»Vau, isä, se on ihana! Kiitos!» Pelolla odottamani huominen olisi siis vähän siedettävämpi. Minun ei tarvitsisi valita, kävelenkö kouluun kolme kilometriä sateessa vai suostunko menemään sinne poliisipäällikön partioautossa.

»Mukavaa jos tykkää», Charlie sanoi taas vaivautuneena, ääni karheana.

Saimme vietyä kaikki matkatavarani kerralla yläkertaan. Minun huoneeni oli etupihan puolella. Huone oli tuttu; olin asunut siinä syntymästäni lähtien. Lautalattiat, vaaleansiniset seinät, taitekatto, kellastuneet pitsiverhot – kaikki tuttuja jo lapsuudestani. Huone oli aina ollut samanlainen: Charlie oli vain vaihtanut kehdon tilalle sängyn ja ostanut minulle kirjoituspöydän, kun kasvoin isommaksi. Kirjoituspöydälle oli nyt ilmestynyt käytettynä ostettu tietokone, josta kulki lattialistaa pitkin modeemijohto lähimpään puhelinpistokkeeseen. Sen oli äiti vaatinut, jotta voisimme pitää helposti yhteyttä. Lapsuudestani tuttu keinuoli nökötti yhä nurkassa.

Yläkerrassa oli vain yksi pieni kylpyhuone, siis Charlien ja minun yhteinen. Yritin olla murehtimatta sitä liikaa.

Charlien parhaita puolia on se, ettei hän hössötä. Hän antoi minun rauhassa purkaa matkatavarani ja asettua taloksi, mikä äidin kanssa ei olisi tullut kuuloonkaan. Tuntui hyvältä olla yksin, ilman väkinäisen iloista ilmettä; tuntui helpottavalta tuijottaa masentuneena ulos kaatosateeseen ja tirauttaa muutama kyynel. Minua ei vielä huvittanut ruveta vollottamaan oikein kunnolla. Säästäisin sen nukkumaanmenoaikaan, kun alkaisin murehtia huomista.

Forksin lukiossa oli pahaenteisesti ainoastaan 357 – tai huomisesta alkaen 358 – oppilasta, kun kotikoulussani oli ollut pelkästään lukion toiseksi viimeisellä luokalla yli 700. Forksin koko nuoriso oli tuntenut toisensa pienestä pitäen – niin kuin heidän isovanhempansakin. Minä olisin se suurkaupungista tullut uusi tyttö, outo lintu, vieras.

Phoenixlaisuuden olisi voinut kääntää edukseen, jos olisin näyttänyt siltä kuin sikäläisen tytön kuuluu. Mutta minä en sopinut ulkonäköni puolesta minnekään. Minun olisi *kuulunut* olla ruskettunut, urheiliva blondi, lentopalloilija tai vaikka cheerleader – kaikkea mitä nyt tulee mieleen aurinkoisen laakson asukkaasta.

Jatkuvasta auringossa oleskelusta huolimatta minun ihoni oli kuitenkin kermanvaalea, vaikkei minulla edes ollut sinisiä silmiä eikä punaista tukkaa. Hoikka olin aina ollut, mutta vähän tarmoton, en todellakaan mikään urheilija. Minulla eivät silmä ja käsi pelanneet yhteen niin että olisin voinut osallistua joukkuepeleihin itseäni nöyryyttämättä – tai aiheuttamatta vahinkoa paitsi itselleni myös jokaiselle, joka seisoj liian lähellä.

Kun olin laskostanut vaatteeni vanhaan mäntylipastoon, otin pesutarvikkeeni ja menin yhteiseen kylpyhuoneeseemme siistiytymään rasittavan matkan jäljiltä. Katselin itseäni peilistä samalla kun harjasin kosteaa takkuista tukkaani. Kenties se johtui valaistuksesta, mutta näytin jo entistä valjummalta, sairaalloiselta. Ihoni saattoi joskus näyttää kauniiltakin; se oli hyvin kuulas, miltei läpikuultava, mutta se näytti hyvältä vain jos poskissa oli väriä. Täällä sitä ei ollut.

Kalpeaa peilikuvaa katsellessani minun oli pakko myöntää, että huijasin itseäni. Ulkonäkö ei ollut ainoa syy miksi en sulautunut joukkoon. Ja jos en kerran ollut löytänyt paikkaani kolmentuhannen oppilaan koulussa, mitä mahdollisuuksia minulla täällä muka olisi?

Minä en oikein samastunut ikäisiini ihmisiin. Tai ehkä minä en totta puhuen samastunut ihmisiin ylipäätään, ja sillä hyvä. Äiti oli minulle lä-

heisin ihminen koko maailmassa, mutta mekään emme olleet koskaan samalla aaltopituudella, emme koskaan puhuneet täysin samaa kieltä. Toisinaan en voinut olla miettimättä, näinkö minä asiat jotenkin eri tavalla kuin koko muu maailma. Ehkä minulla oli aivoissa jokin ohjelmointivika.

Mutta samapa se, mistä se johtui. Olennaista oli, mitä siitä seurasi. Ja huomina olisi vasta alkusoittoa.

NUKUIN HUONOSTI SINÄ yönä, vaikka olin jo itkuni itkenyt. Sade ja tuulenpuuskat vihmoivat kattoon lakkaamatta eivätkä millään ottaneet laantuakseen. Vedin vanhan haalistuneen takin korvilleni, ja vähän päästä tyynynkin. Pääsin uneen vasta aamupuolella yötä, kun sade viimein asettui hiljaisemmaksi tihkuksi.

Aamulla ikkunasta näkyi vain sakeaa sumua, ja minussa heräsi orastava ahtaan paikan kammo. Forksissa ei ikinä nähnyt taivasta; tuntui kuin olisi joutunut häkkiin.

Aamiainen syötiin Charlien kanssa vaitonaisissa tunnelmissa. Hän toivotti onnea kouluun. Minä kiitin vaikka tiesin, että siitä oli turha haaveilla. Minä ja onni emme yleensä sopineet yhteen. Charlie lähti ennen minua poliisiasemalle, joka oli hänelle vaimo ja perhe. Minä jäin istumaan vanhan nelikulmaisen tammipöydän ääreen tuolille, joka oli eriparia kahden muun kanssa, ja tutkailin hänen pikku keittiötään, jossa oli tummat paneeliseinät, kirkkaankeltaiset kaapistot ja valkoinen linoleumilattia. Kaikki oli ennallaan. Äiti oli maalannut kaapit kahdeksantoista vuotta sitten saadakseen sisälle vähän aurinkoa. Viereisessä postimerkin-kokoisessa olohuoneessa oli pienen takan päälle aseteltu valokuvia. Ensimmäkin Charlien ja äidin hääkuva, joka oli otettu Los Angelesissa, sitten sairaalassa otettu kuva meistä kolmesta, jonka sairaanhoitaja oli auusti näpänyyt, ja sarja minun koulukuviani aina viime vuoteen saakka. Nolotti katsoakin niitä – pitäisi yrittää suostutella Charlie siirtämään ne jonnekin muualle, ainakin siksi ajaksi kun asuisin hänen luonaan.

Tässä talossa tajusi väkisinkin, että äidin lähtö oli Charlielle yhä kova paikka. Siitä tuli vaivaantunut olo.

En halunnut mennä kouluun turhan aikaisin, mutten kestänyt jäädä kotiinkaan. Puin takin ylleni – se tuntui tukalalta kuin suojahaalari – ja lähdin sateeseen.

Vettä tihuutteli hiljakseen, joten en kastunut heti läpimäräksi, kun poimin avaimen oven pielestä räystäään alta, missä sitä aina pidettiin, ja

panin oven lukkoon. Uusien vettähylykivien kenkieni lotina tuntui hermostuttavalta. Kaipasin tuttua ja turvallista soran rohinaa jalkojeni alle. En voinut jäädä ihaillemaan autoani, vaikka mieli olisi tehnyt: halusin vain kiireesti päästä pois märestä, joka kieppui ympärillä ja liimautui hiuksiini hupun alle.

Autossa oli kuivaa ja viihtyisää. Billy tai Charlie oli selvästi siivonnut sen, mutta kellanruskealla verhoilluista penkeistä leyhähti yhä vieno tupakan, bensen ja piparmintun sekainen tuoksu. Moottori käynnistyi ilokseni heti, mutta suorastaan jyrähtäen, ja jäi pauhaamaan joutokäynnille. No, pitihän niin vanhassa autossa jotakin vikaa olla. Aataminaikuisen radio toimi, mikä oli mukava yllätys.

Koulu löytyi helposti, vaikken ollut käynyt siellä koskaan aiemmin. Se sijaitsi aivan valtatievarrella, niin kuin melkein koko kylä. Paikkaa ei olisi heti arvannut kouluksi, ja tajusin pysähtyä vain koska näin kyltin, jossa luki Forksin lukio. Se näytti samankaltaisten, punatiilestä rakennettujen talojen rykelmältä. Pihassa kasvoi niin paljon puita ja pensaita, ettei sen kokoakaan pystynyt aluksi hahmottamaan. Missä oli laitoksen tuntu, minä ihmettelin haikeasti. Missä verkkoaidat, missä metallinpaljastimet?

Pysäköin ensimmäisen rakennuksen eteen, jonka oven päällä luki pienellä KANSLIA. Muita autoja pihalla ei näkynyt, joten siihen ei varmasti saanut pysäköidä, mutta ajattelin käydä kysymässä neuvoa sisältä sen sijaan että jäisin pyörimään sateeseen kuin mikäkin idiootti. Nousin vastahakoisesti kodikkaan lämpöisestä autostani ja kävelin tummien pensaitojen reunustaman kivetyn polunpätkän ovelle. Vedin syvään henkeä, ennen kuin avasin sen.

Sisällä oli hyvin valoisaa ja liiankin lämmintä. Kanslia oli pieni: ahtaassa odotustilassa oli pehmustetut taittotuolit ja oranssilaikkuinen kolkolattiamatto, seinillä ilmoituksia ja kunniakirjoja hujan hajan sekä iso kello, joka tikitti äänekkäästi. Suurissa muoviruukuissa rehotti kasveja, ihan kuin ulkona ei olisi ollut riittävästi vihreää. Huoneen jakoi kahtia pitkä tiski, joka oli täynnä papereita pursuavia lokerikoita; sen etupuolelle oli kiinnitetty kirkkaanvärisiä ilmoituksia. Tiskin toisella puolella oli kolme työpöytää, joista yhden takana istui kookas, punatukkainen ja silmälasipäinen nainen. Hänellä oli yllään violetti T-paita, ja minulle tuli heti ylipukeutunut olo.

Punapää käänsi katseensa minuun. »Miten voin auttaa?»

»Minä olen Isabella Swan», minä esittäydin, ja hänen silmiinsä sytyi heti tietäväinen pilke. Minua tiedettiin odottaa; minusta oli taatusti

juoruilta jo etukäteen. Poliisipäällikön karanneen ex-vaimon tytär, joka on vihdoin palannut kotiin.

»Aivan», nainen sanoi. Hän alkoi penkoa pöydälleen kasattua huojuvaa paperipinoa, kunnes löysi hakemansa. »Tässä onkin sinun lukujärjestyksesi ja koulun kartta.» Hän toi tiskille nipun papereita.

Kävimme lukujärjestykseni yhdessä läpi samalla kun nainen piirsi korostekynällä karttaan suurimmat reitit luokasta toiseen, ja lopuksi hän antoi minulle lapun, johon minun pitäisi pyytää opettajilta kuittaus ja tuoda se päivän päätteeksi takaisin kansliaan. Hymyillen nainen toivoi Charlien tapaan, että viihtyisin Forksissa. Vastasin hymyyn mahdollisimman vakuuttavasti.

Kouluun oli alkanut saapua muitakin oppilaita, kun palasin autolleni. Kiersin rakennusten toiselle puolelle muun liikennevirran mukana. Panin tyytyväisenä merkille, että useimmilla muillakin oli vanha eikä kovin hohdokas auto. Kotipuolessa olin asunut yhdessä niistä harvoista köyhemmistä alueista, jotka kuuluivat Paradise Valleyn kaupunginosaan. Uusi Mersu tai Porsche oli ollut koulun parkkipaikalla ihan tavallinen näky. Täällä Forksissa hienoin auto oli eräs kiiltävä Volvo, joka suoraan pisti silmään. Sammutin joka tapauksessa moottorin heti pysäköityäni, ettei sen korvia huumaava jylinä herättäisi huomiota.

Jäin vielä autoon silmäilemään koulun karttaa ja yritin painaa sen mieleeni; en millään tahtonut kävellä koko päivää kartta nenän edessä. Tungin paperit laukkuuni, heitin sen olkapäälleni ja vedin keuhkot täyteen ilmaa. Kyllä minä selviän, valehtelin itselleni vaisusti. Ei minua kukaan purisi. Lopulta päästin pitkän huokauksen ja astuin ulos.

Piilottelin kasvojani hupun suojissa, kun kävelin teinien kansoittamalle jalkakäytävälle. Panin huojentuneena merkille, ettei pelkistetty musta takkini erottunut joukosta.

Ruokalan taakse kierrettyäni löysin helposti kolmosrakennuksen. Sen itäkulmaan oli maalattu valkoiselle neliölle iso musta numero 3. Hengitykseni alkoi pikkuhiljaa tihentyä niin että olin tukehtua, kun lähestyin ovea. Yritin pidätellä hengitystä astuessani sisään kahden samannäköisen sadetakin vanavedessä.

Luokkahuone oli pieni. Edeltä mennyt kaksikko jäi ovensuuhun ripustaakseen takkinsa pitkään vaatenaulakkoon. Minä tein samoin. He olivat tyttöjä, toinen posliininkuulas blondi, toinen samaten kalpeaihoinen, mutta hänellä oli vaaleanruskeat hiukset. Kalpea ihoni ei siis herättäisi täällä huomiota.

Vein lappuni opettajalle, pitkälle, hyvää vauhtia kaljuuntuvalle miehelle, jonka sukunimi oli pöydän nimikyltin mukaan Mason. Nähtyään paperista nimeni hän alkoi tuijottaa minua suu auki – ei kovin rohkaiseva reaktio – ja minä tietenkin leahdin punaiseksi kuin tomaatti. Onneksi hän kuitenkin lähetti minut istumaan takarivin tyhjäan pulpettiin eikä esitellyt minua luokalle. Uusien luokkatovereideni oli hankalampaa tuijottaa minua luokan perälle, mutta näkyi se silti onnistuvan. Pidin silmäni tiukasti opettajan antamassa lukulistassa. Se oli perustavaraa: Brontëa, Shakespearea, Chauceria, Faulkneria. Olin jo lukenut ne kaikki. Se tuntui rauhoittavalta... mutta myös tylsältä. Mietin, suostuisiko äiti lähettämään vanhat kirjallisuusesseeni, vai olisiko se hänestä huijaamista. Mielessäni väittelin asiasta hänen kanssaan samalla kun opettaja piti jorinaansa taustalla.

Kun kello soi, tai pikemminkin päästi nuhaisen summeriäänen, eräs hontelo, näppylänaamainen poika, jonka tukka kiilsii rasvaisena kuin öljylautta, kumartui juttelemaan minulle vierisestä pulpetista.

»Sinä olet varmaan Isabella Swan?» Hän vaikutti yliavulialta shakkerholaiselta.

»Mieluummin vain Bella», minä korjasin. Kaikki kolmen pulpetin säteellä istuvat kääntyivät katsomaan.

»Mitä sinulla on seuraavaksi?» poika kysyi.

Minun täytyi tarkistaa lukujärjestyksestä. »Tuota... Jeffersonin yhteiskuntaoppia, kuutostalossa.»

Uteliaat katseet ympäröivät minut joka puolelta.

»Minä olen menossa neloseen, voin näyttää missä kuutonen on...» Toivottoman yliavulias tyyppi. »Minä olen Eric», poika lisäsi.

Hymyilin varovasti. »Kiitos.»

Lähdimme takit niskassa sateeseen, joka oli yltynt. Minulla oli vuo-renvarma tunne, että takana tulevat kulkivat tahallaan ihan kannoil-lamme kuullakseen joka sanan. Toivoin etten ollut tulossa vainoharhai-seksi.

»Taitaa olla aika erilaista verrattuna Phoenixiin?» Eric sanoi.

»Erittäin.»

»Siellä ei taida paljon sataa?»

»Kolme neljä kertaa vuodessa.»

»Vau, millaista siellä mahtaa olla?» Eric ihmetteli.

»Aurinkoista», minä vastasin.

»Sinä et näytä kovin ruskettuneelta.»

»Äiti on puoliksi albiino.»

Eric katseli minua levottomana, ja minulta pääsi huokaus. Pilvet ja huumorintaju eivät näköjään viihtyneet yhdessä. Parin kuukauden päästä en enää muistaisi, miten heitellään purevia kommentteja.

Kävelimme ruokalan kulman ympäri liikuntasalin viereisille rakennuksille. Eric saattoi minut oikealle ovelle, vaikka se oli selvästi merkitty.

»No niin, koita pärjätä», hän sanoi, kun laskin käteni ovenkahvalle. »Ehkä me vielä nähdään jollain tunnilla.» Hän kuulosti toiveikkaalta.

Minä hymyilin valjusti ja menin sisään.

Aamupäivä kului suunnilleen samaan tapaan. Matikanopettaja Varner, jota olisin inhonnut muutenkin jo oppiaineen takia, oli ainoa joka pakotti minut esittäytymään luokan edessä. Änkytin nimeni naama punaisena ja kompastuin jalkoihini matkalla omaan pulpettiini.

Kahden oppitunnin jälkeen aloin jo tunnistaa monet luokkatovereistani. Aina tuli joku urhea esittäytymään ja kyselemään, miltä tuntui olla Forksissa. Yritin vastailla diplomaattisesti, mutta pääasiassa minä vain valehtelin pökkana. Karttaa en enää tarvinnut.

Eräs tyttö istui vieressäni sekä matikan- että espanjantunnilla ja tuli kanssani ruokalaan syömään. Hän oli tosi pieni, varmaan kymmenen senttiä lyhyempi kuin minä – enkä minäkään ole kuin metri kuusikymmentä – mutta pituuseroa tasasi huomattavasi hänen tumma kihara hiuspehkonsa. En muistanut hänen nimeään, joten nyökkäilin vain hymyillen, kun hän puhua papatti opettajista ja tunteista. En edes yrittänyt pysyä mukana.

Istuimme täyden pöydän päässä hänen ystäviensä seurassa, jotka hän esitteli minulle. Unohdin nimet sitä mukaa kuin kuulin ne. Toiset tuntuivat ihailevan tyttöä, kun hän uskalsi jutella kanssani. Äidinkielen tunnilta tuttu Eric heilautti minulle kättään salin toiselta puolelta.

Juuri silloin, yrittäessäni keksiä puhuttavaa seitsemän uteliaan tuntemattoman kanssa ruokalan pöydässä, minä näin heidät ensi kerran.

He istuivat viidestään ruokalan nurkassa, pitkän salin toisessa päässä, mahdollisimman kaukana minusta. He eivät jutelleet eivätkä syöneet, vaikka jokaisella oli edessään koskematon annos. He eivät tuijottaneet minua, toisin kuin useimmat muut, joten uskalsin katsella heitä joutumatta pelkäämään, että katseeseen vastaisi peittelemättömän kiinnostunut silmäpari. Mutta he herättivät ja kiinnittivät huomioni aivan muista syistä.

En ollut ikinä nähnyt ketään heidän kaltaisiaan. Kolmesta pojasta yksi oli isokokoinen ja lihaksikas kuin ammattilaispainonnostaja, ja hänellä oli tummat kiharat hiukset. Toinen oli pidempi ja hoikempi mutta lihaksikas

hänkin, ja hänellä oli hunajanvaalea tukka. Kolmas oli hontelompi, ei mikään muskelityyppi, ja hänellä oli kuparinruskea hiuspehko. Hän oli poikamaisempi kuin ne kaksi muuta, joita olisi ulkomuotonsa puolesta voinut pitää enemmän yliopisto-opiskelijoina tai jopa tämän koulun opettajina.

Tytöt olivat keskenään kuin yö ja päivä. Pidempi heistä oli hyvin veistoksellinen. Hänellä oli kaunis vartalo, sellainen joita näkee *Sports Illustrated* -lehden uimapukunumeroiden kannessa ja joka romahduttaa toisten tyttöjen itsetunnon vain astumalla samaan huoneeseen. Hänellä oli kullankeltaiset hiukset, jotka laskeutuivat loivina laineina puoliskään. Lyhyempi tyttö oli keijumainen, hoikkaakin hoikempi, ja hänellä oli hennot kasvopiirteet. Hänellä oli sysimusta, lyhyeksi kynitty tukka, joka sojotti joka suuntaan.

Silti he olivat kuin toistensa kuvia. Kaikki olivat kasvoiltaan liidunvalkeita, vieläkin kalpeampia kuin muut jotka asuivat tässä pilvien varjostamassa kaupungissa. Jopa kalpeampia kuin minä, joka olen varsinainen albiino. Erivärisistä hiuksistaan huolimatta heillä kaikilla oli hyvin tummat silmät. Ja niiden alla heillä oli tummat varjot – sinipunervat, mustelmaa muistuttavat varjot. Näytti kuin he olisivat kärsineet unettoman yön tai toipuisivat parhaillaan nenämurtumasta. Mutta heidän nenänsä, kuten heidän muutkin kasvopiirteensä, olivat suorat, virheettömät, veistokselliset.

Sekään ei riittänyt selittämään, miksi en voinut kääntää heistä katsettani.

Minun oli pakko tuijottaa, koska heidän kasvonsa, niin erilaiset ja silti samanlaiset, olivat niin huikaisevan, epäinhimillisen kauniit. Sellaisiin kasvoihin ei odottanut törmäävänsä kuin korkeintaan muotilehden taiteellisesti sävytetyillä sivuilla. Tai vanhan mestarin maalaamassa enkelin kuvassa. Oli vaikea sanoa, kuka heistä oli kaunein – ehkä se upea vaalea tyttö, tai sitten kuparinruskeahiuksinen poika.

He katselivat jonnekin sivuun, välttivät katsomasta toisiaan tai muita oppilaita, oikeastaan he välttelivät kaikkea. Lopulta pienikokoisempi tytöistä nousi tarjotin kädessään – limsapullo oli jäänyt avaamatta, omena koskematta – ja asteli tiehensä nopein joustavin askelin, jotka kuuluivat pikemminkin juoksuradalle. Seurasin ihmeissäni hänen keveää tanssijan askellustaan astiakärryille, minne hän jätti tarjottimensa ja liukui sitten takaovesta tiehensä käsittämättömän nopeasti. Käänsin salamana katseeni jäljelle jääneeseen nelikkoon, joka istui yhä paikoillaan.

»Keitä *nuo* ovat?» minä kysyin espanjantunnilta tutulta työltä, jonka nimen olin unohtanut.

Kun hän kääntyi katsomaan, keistä oikein puhuin – vaikka oli jo äänensävyistä kai arvannutkin – se laihin ja poikamaisin, kenties nuorin pojista vilkaisi hänen suuntaansa. Poika katsoi vierustoveriani vain silmänräpäyksen ajan ja käänsi sitten tummat silmänsä minuun.

Samassa hän jo käänsi katseensa pois, nopeammin kuin itse pystyin, vaikka hämmennyksestä punehtuneena loinkin katseeni heti alas. Pikaisen vilkaisun aikana pojan kasvoilla ei ollut näkynyt minkäänlaista kiinnostusta: näytti kuin vierustoverini olisi kutsunut häntä nimeltä ja hän olisi vain vaistomaisesti katsonut tämän suuntaan jo valmiiksi sillä mielellä, ettei vastaisi mitään.

Vieressäni istuva tyttö hihitti nolona ja jäi laillani katsomaan heidän pöytänsä.

»Nuo ovat Edward ja Emmett Cullen ja Rosalie ja Jasper Hale. Se joka lähti on Alice Cullen, ja koko porukka asuu tohtori Cullenin perheessä», hän kuiskasi minulle.

Vilkaisin silmäkulmastani kauniskasvoista poikaa, joka katseli nyt tarjotintaan ja repi baagelirinkelistä pieniä palasia pitkillä kalpeilla sormiltaan. Hänen suunsa kävi tiuhaan tahtiin, täydelliset huulet hädin tuskin raollaan. Toiset katselivat yhä muualle, mutta vaistosin että hän puhui heille jotakin puoliääneen.

Olipa merkilliset, vanhanaikaiset nimet, minä mietin. Sellaisia nimiä oli isovanhemmilla. Mutta ehkä ne olivat muotia täällä – pikkukaupunkilaisnimiä? Mieleeni välkähti vihdoin ja viimein, että vierustoverini nimi oli Jessica, se oli ihan tavallinen nimi. Kotona minun historianluokallani oli ollut kaksi Jessicaa.

»He ovat... tosi kivannäköisiä.» Sanavalintani oli niin räikeästi alakanttiin, että sain sen hädin tuskin suustani.

»Niinpä!» Jessica myönsi taas hihittäen. »He vaan sattuvat olemaan *yhdessä* – siis Emmett ja Rosalie ja samaten Jasper ja Alice. Ja he vielä *asuvatkin* yhdessä.» Äänestä kuului koko pikkukaupungin tuhtunut tuomio, ajattelin ärtyneenä. Mutta totta puhuen oli myönnettävä, että sellainen olisi herättänyt pahaa verta Phoenixissakin.

»Ketkä pojista ovat Culleneita?» minä kysyin. »He ovat niin erinäköisiä...»

»Eivät he olekaan veljeksiä. Tohtori Cullen on vielä nuori, ehkä kolmikymppinen. Lapset on kaikki adoptoitu. Halet – siis ne vaaleat – taas ovat oikeasti veli ja sisar, kaksoset, ja Cullenin perheen kasvattilapsia.»

»Näyttävät aika vanhoilta kasvattilapsiksi.»

»Niin nyt, kun Jasper ja Rosalie ovat jo kahdeksantoista, mutta he ovat asuneet rouva Cullenin luona kahdeksanvuotiaista. Se on niiden täti tai jotain.»

»Ovatpas he mukavia – siis kun pitävät huolta sellaisesta lapsikat-raasta, vaikka ovat itsekin vielä niin nuoria.»

»Niin kai», Jessica myönsi vastahakoisesti, ja minä vaistosin ettei hän jostakin syystä pitänyt tohtorista eikä tämän vaimosta. Jessican ottolap-siin luomista silmäyksistä päätellen syynä oli kateus. »Se nainen ei varmaan pysty saamaan omia lapsia», hän jatkoi, aivan kuin se olisi himmentänyt heidän epätietokkyttään.

Jutellessamme katseeni eksyi yhä uudestaan pöytään, jossa merkillinen sisarusparvi istui. He katselivat yhä seinille eivätkä syöneet muruakaan.

»Ovatko he aina asuneet täällä?» minä kysyin. Olisin taatusti pannut heidät merkille, kun vietin kesälomiani Forksissa.

»Ei», Jessica vastasi siihen sävyyn, että minunkin kaltaiseni tulokkaan olisi pitänyt se tajuta. »He muuttivat tänne kaksi vuotta sitten Alaskasta.»

Minut valtasi sääli ja sitten helpotus. Sääli siksi, että kauneudestaan huolimatta he olivat ulkopuolisia, selvästi hyljeksittyjä. Ja helpotus siksi, etten ollutkaan Forksissa ainoa tulokas enkä taatusti missään mielessä kiinnostavin.

Nelikkoa katsellessani nuorin Culleneista nosti päätään ja kohtasi katseeni, tällä kertaa ilmeisen uteliaana. Kun käännyn nopeasti pois, minusta tuntui että hänen katseestaan oli näkynyt täyttymätön odotus.

»Kuka tuo poika on, jolla on punaruskea tukka?» minä kysyin. Kurkistin vaivihkaa silmänurkastani ja huomasin hänen katsovan minua yhä, mutta ei suu auki niin kuin muut oppilaat olivat tuijottaneet – hänellä oli pikemminkin lievästi turhautunut ilme. Käänsin taas katseeni alas.

»Se on Edward. Varsinainen namupala kyllä, mutta ei kannata haitailla sen perään. Se ei rupea seurustelemaan kenenkään kanssa. Täkäläiset tytöt eivät kai ole sille tarpeeksi hyvännäköisiä.» Jessica tuhahti; puhe oli selvästi happamista pihlajanmarjoista. Arvasin, että Edward oli josain vaiheessa torjunut Jessican.

Purin huultani, ettei hymyni näkyisi. Sitten vilkaisin taas Edwardia. Hän oli kääntänyt kasvonsa pois päin, mutta sivusta hänen poskipäänsä näytti kohonneen aivan kuin hänkin hymyilisi.

Jonkin ajan päästä nelikko nousi pöydästä yhdessä. He kaikki liikuivat silmiinpistävän sulavasti – jopa pojista vahvin ja kookkain. Se oli hämmentävä näky. Edward ei enää katsonut minuun.

Jäin istumaan pöytään Jessican ja hänen ystäviensä seuraan pidempään kuin jos olisin istunut yksin. En halunnut millään myöhästyä tunneilta ensimmäisenä koulupäivänä. Yksi uusista tuttavistani, joka ystävällisesti muistutti että hänen nimensä oli Angela, oli tulossa samalle biologian jatkokurssin tunnille. Kävelimme luokkaan yhtä matkaa hiljaisuuden vallitessa. Hänkin oli ujo.

Angela meni saman tien istumaan juuri samanlaisen mustan laboratoriopöydän taakse, jollaiset meillä oli ollut vanhassakin koulussa. Hänellä oli jo vierustoveri. Itse asiassa kaikki pöydät yhtä lukuun ottamatta olivat täynnä. Keskiikäytävän laidalta tunnistin erikoisenvärisistä hiuksista Edward Cullenin, joka istui sen vihoviimeisen vapaan paikan vieressä.

Katselin häntä vaiivhkaa takaapäin samalla kun lähdin kävelemään luokan halki esittäytyäkseni opettajalle ja pyytääkseni tältä kiittauksen. Kun tulin Edwardin kohdalle, hän jäykistyi tuolissaan. Hän kääntyi taas katsomaan minua, ja tällä kertaa hänen ilmeensä oli käsittämätön – se oli vihamielinen, raivostunut. Käänsin tyrmistyneenä katseeni pois ja lehaahdin punaiseksi. Samassa kompastuin lattialle jätettyyn kirjaan ja jouduin ottamaan tukea viereisestä pöydästä. Sen ääressä istuva tyttö puhkesi hihittämään.

Olin ehtinyt panna merkille, että Edwardilla oli mustat silmät – symsimustat.

Opettaja Banner kirjoitti nimensä lappuuni ja antoi minulle kirjan tuhlamatta aikaa turhiin esittelypuheisiin. Siitä tiesin, että tulisimme hyvin toimeen. Hänen oli tietenkin pakko passittaa minut istumaan sille ainoalle vapaalle paikalle keskelle luokkaa. Siirryin pöytään *hänen* viereensä katse alas luotuna, yhä järkyttyneenä hänen vihamielisestä katseestaan.

En kääntänyt katsettani silloinkaan, kun laskin kirjan pöydälle ja kävin istumaan, mutta silmäkulmastani huomasin hänen muuttavan asentoaan. Hän nojautui minusta kauemmas niin pitkälle kuin tuoli antoi myöten, kasvot käännettyinä pois päin aivan kuin päästäkseen pahasta hajusta. Nuuhkaisin vaiivhkaa hiuksiani. Ne tuoksuiivat mansikalta, lempisampooltani. Siis kohtalaisen viattomalta. Pyyhkäisin hiukset oikealle olkapäälleni tummaksi verhoksi minun ja Edwardin väliin ja yritin keskittyä opetukseen.

Valitettavasti tunnilla käsiteltiin solun rakennetta, johon olin jo ehtinyt perehtyä entisessä koulussani. Tein kuitenkin huolellisesti muistiinpanoja silmät tiukasti vihossa.

En kuitenkaan voinut olla välillä kurkistamatta hiusverhoni lomasta vieressä istuvaa merkillistä poikaa. Hän istui koko tunnin alusta loppuun jäykkänä kuin seiväs tuolin reunalla, mahdollisimman etäällä minusta. Huomasin että hän oli puristanut vasemman kätensä nyrkkiin reiden päälle, niin tiukasti että jänteet erottuivat kalpean ihon alta. Käsikin pysyi tiukasti samassa asennossa loppuun saakka. Hän oli työntänyt valkoisen paitansa pitkät hihat ylös kyynärpäihin asti, ja hänen käsivartensa näytti yllättävän kiinteältä ja lihaksikkaalta vaalean ihon alla. Hän ei ollut lainkaan niin hontelo kuin miltä oli näyttänyt muskelieljänsä rinnalla.

Tunti tuntui venyvän pidemmäksi kuin aiemmat. Johtuiko se siitä, että koulupäivä oli viimein kallistumassa loppuilleen, vai siitä, että odotin Edwardin tiukkaan puristetun nyrkin heltiävän ja rentoutuvan? Niin ei käynyt; hän istui yhä liikkumatta, lähes hengittämättä. Mikä ihme häntä riivasi? Käyttäytyikö hän aina niin? Mietin, että olin tuominnut Jessican ruokalassa ilmaiseaman kitkerän näkemyksen liian hanakasti. Ehkä hän ei ollutkaan turhan herkkähipiäinen, niin kuin olin luullut.

Edwardin käytös ei voinut johtua minusta. Eihän hän tiennyt minusta mitään.

Kurkistin häntä vielä kerran ja samassa sain katua. Hän tuijotti minua taas murhaavasti, mustat silmät täynnä inhoa. Kavahdin pois päin ja vajosin tuoliini, ja äkkiä mieleeni välähti ilmaus *jos katse voisi tappaa*.

Samassa kello pärähti soimaan niin että säpsähdin, ja Edward Cullen ponkaisi pystyyn. Hän nousi sulavasti selin minuun – hän oli paljon pidempi kuin olin arvioinut – ja sujahti luokasta, kun muut vasta pääsivät jaloilleen.

Minä istuin paikalleni jähmettyneenä ja tuijotin typeryneenä hänen jälkeensä. Miten hän saattoi olla niin ilkeä? Se ei ollut reilua. Aloin hiljaiseen keräillä tavaroitani ja yritin pidätellä sisälleni tulvivaa raivoa, etten puhkeaisi kyyneliin. Mielialani oli jostakin syystä kytköksissä kyynelkanaviini. Raivon vallassa minä yleensä aloin itkeä, mikä oli nöyryyttävä ominaisuus.

»Sinähän olet Isabella Swan?» kysyi nuoren miehen ääni.

Käännyin katsomaan ja näin söpön, lapsenkasvoisen pojan, jonka tuhkanvaaleat hiukset oli muotoiltu huolellisesti geelillä siisteiksi piikeiksi. Hän hymyili minulle ystävällisesti. Hänestä minä en näköjään haissut pahalta.

»Bella», minä korjasin hymyillen.

»Minä olen Mike.»

»Terve.»

»Osaatko omin päin seuraavalle tunnille vai tarvitsetko apua?»

»Minulla taitaa olla seuraavaksi liikuntaa, ja sinne minä kyllä osaan.»

»Minullakin on liikuntaa.» Mike kuulosti innostuneelta, vaikkei yhteensattuma ollut kovin ihmeellinen niin pienessä koulussa.

Menimme liikuntasalille yhtä matkaa. Mike oli kova puhumaan ja hoiti keskustelun melkein yksinään, mikä oli minulle helpotus. Hän oli asunut Kaliforniassa kymmenvuotiaaksi asti, joten hän ymmärsi mitä aurinko minulle merkitsi. Kävi ilmi, että hän osallistui samalle englanninkurssillekin. Hän oli toistaiseksi mukavin sinä päivänä tapaamistani ihmisistä.

Liikuntasaliin astuessamme hän kuitenkin kysyi äkkiä: »Kuule, iskitkö sinä Edward Cullenia lyijykynällä vai mistä oli kyse? Se käyttäytyi todella oudosti.»

Minä irvistin. Joku muukin oli siis huomannut. Eikä Edward Cullenilla ilmeisesti ollutkaan tapana käyttäytyä niin vihamielisesti. Päätin esittää tyhmää.

»Ai se poika jonka vieressä istuin bilsan tunnilla?» minä kysyin viattomasti.

»Niin», Mike sanoi. »Ihan kuin se olisi ollut kipeä.»

»En minä tiedä», minä vastasin. »Ei me puhuttu mitään.»

»Edward on ihme tyyppi.» Mike viivytteli yhä luonani, vaikka hänen olisi pitänyt mennä jo pukuhuoneeseen. »Minä olisin taatusti jutellut sinun kanssasi, jos olisin päässyt viereesi istumaan.»

Hymyilin hänelle ennen kuin astuin tyttöjen pukuhuoneeseen.

Mike oli ystävällinen eikä peitellyt ihailuaan. Mutta se ei riittänyt saamaan minua paremmalle tuulelle.

Liikunnanopettaja Clapp löysi minulle peliasun muttei pakottanut vielä pukeutumaan siihen tälle tunnille. Kotipuolella meillä oli pakollista liikuntaa vain kahdella luokalla. Täällä se oli pakollista koko lukion läpi. Forks oli kirjaimellisesti minun maanpäällinen helvettini.

Seurasin sivusta neljää samanaikaisesti käytyä lentopallo-ottelua. Tunsin lievää pahoinvointia, kun muistin miten monta vammaa olin lentopallossa saanut – ja aiheuttanut.

Vihdoin kello ilmoitti koulupäivän päättyneeksi. Matelin kansliaan palauttamaan paperit. Tihkusade oli lakannut, mutta tuuli oli voimakas ja entistä kylmempi. Hytisin ja kiedoin kädet ympärilleni.

Kun astuin lämpimään kansliaan, olin kääntyä saman tien takaisin.

Edward Cullen seiso i edessäni tiskillä. Tunnistin hänet taas kerran kuparinruskeasta hiuspehkosta. Hän ei tuntunut kiinnittävän huomiota tulooni. Jäin seisomaan takaseinää vasten ja odotin, että virkailija vapautuisi.

Edward kiisteli virkailijan kanssa matalalla, miellyttävällä äänellä. Pääsin nopeasti kärryille siitä, mistä he kiistelivät. Edward yritti vaihtaa biologian kurssinsa toiseen – mikä tahansa muu aika kävisi.

En voinut millään uskoa, että se olisi johtunut minusta. Jotain oli täytynyt tapahtua ennen kuin menin luokkaan. Hänen oli pakko olla suuttunut jostain ihan muusta, joka oli saanut hänet niin raivon partaalle. Eihän tuo ventovieras ihminen voinut millään inhota minua yhtäkkiä niin rajusti.

Ovi kävi taas, ja kylmä tuulenpuuska tulvahti huoneeseen niin että paperit kahisivat tiskillä ja hiukset lennähtivät silmilleni. Sisään tullut tyttö poikkosi vain tiskillä jättämässä lapun lokerikkoon ja lähti saman tien. Mutta Edward Cullenin selkä jäykistyi ja hän kääntyi hitaasti tuijottamaan minua – järjettömän komeana – läpituonkevat silmät vihaa uhkuen. Pelästyin sitä aidosti niin, että karvat nousivat pystyyn käsivarsisani. Katse kesti vain sekunnin mutta kylmäsi minua pahemmin kuin äskeinen hyttävä tuulenpuuska. Hän kääntyi taas virkailijan puoleen.

»Antaa olla», hän sanoi kiireesti sametinpehmeällä äänellä. »Se on kai sitten mahdotonta. Kiitos paljon avusta.» Hän kääntyi kannoillaan luomatta minuun enää katsettakaan ja painui ulos.

Minä laahustin tiskille kasvot kerrankin valkeina eikä punaisina ja ojensin kanslistille opettajien kuittaamaan lapun.

»No mitenäs ensimmäinen päivä sujui?» hän kysyi äidillisesti.

»Hyvin», minä valehtelin heikolla äänellä. Hän ei näyttänyt kovin vaakuuttuneelta.

Parkkipaikka oli lähes tyhjä minun autoani ja muutamaa muuta lukuun ottamatta. Auto tuntui jo nyt kuin turvasatamalta, kotoisimmalta paikalta mitä minulla oli tässä kosteassa ja vihreässä tuppukylässä. Jäin toviksi istumaan autoon ja tuijotin tuulilasista mitään näkemättä. Pian minua alkoi kuitenkin palella niin, että lämmitin oli tarpeen, joten käänsin virta-avainta ja jyräytin moottorin käyntiin. Lähdin ajamaan kohti Charlien taloa ja pidättelin itkua koko matkan.

e|ämä ja kuolema

Houkutus toisin päin

STEPHENIE MEYER

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 418208

N845

ISBN 978-951-0-41820-8

Stephenie Meyer

ELÄMÄ JA
KUOLEMA

Houkutus toisin päin

SUOMENTANUT TIINA OHINMAA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

POJILLENI GABELLE, SETHILLE JA ELILLE:
KIITOS ETTÄ PÄÄSTITTE MINUT MUKAAN TEINIPOJAN MAAILMAAN.
ILMAN TEITÄ TÄTÄ KIRJAA EI OLISI SYNTYNYT.

*Jos hänen kohtalonsa onkin eriskummallinen,
niin on se samalla suurenmoinen.*

JULES VERNE: SUKELLUSLAIVALLA MAAPALLON YMPÄRI.

(SUOM. O. A. JOUTSEN)

ALKUSANAT

Hei, ihana lukija!

Hyvää merkkivuotta, ja tervetuloa uuden bonuskirjan pariin kymmenvuotisjuhlan kunniaksi!

Tärkein aluksi:

OLEN PAHOILLANI.

Tiedän, että seuraa paljon itkua ja hammastenkiristystä, koska tämä uusi bonuskirja ei ole A) täysin uusi, vaikka suurimmalta osaltaan onkin, eikä B) *Midnight Sun*. (Jos epäilet etten täysin käsitä tuskaasi, voin vakuuttaa että käsitän – oma äitini on pitänyt siitä huolen.) Seuraavassa selitän, miten päädyin tähän ratkaisuun, ja toivottavasti sitä on selitykseni myötä ainakin helpompi ymmärtää, vaikka et lopputulosta hyväksyisikään.

Hiljattain agenttini otti minuun yhteyttä ja kysyi, voisinko kirjoittaa jotakin *Houkutuksen* kymmenvuotispäivän kunniaksi julkaistavaan uuteen laitokseen. Kustantaja oli ajatellut lähinnä jonkinlaisia alkusanoja, »hyvää kymmenvuotispäivää» -tyyppistä kirjettä. Se kuulosti... rehellisesti sanottuna tosi tylsältä. Mitä hauskaa ja jännittävää osaisin sanoa? En mitään. Aloin siis miettiä muita mahdollisuuksia, ja jos se sinua yhtään lohduttaa, myös *Midnight Sun* kävi mielessäni. Ainoa ongelma oli aika – sitä ei nimittäin ollut. Ei ainakaan niin paljon, että ehtisin kirjoittaa romaanin tai edes romaanin puolikkaan.

Kun pohdiskelin *Houkutusta* pitkän tauon jälkeen ja keskustelin juhla-vuosiongelmasta ystävien kanssa, mieleeni palasi asia, josta olin puhunut kirjojeni signeeraustilaisuuksissa ja haastatteluisissa. Bellahan on aina saanut paljon sapiskaa siitä, että hänet pelastetaan milloin mistäkin pisteestä, ja monet ovat valittaneet, että hän on tyyppilinen *neito pulassa*. Olen aina vastannut arvosteluun niin, että Bella on *ihminen pulassa*, nor-

maali ihminen, jota ympäröivät perimmiltään supersankarit ja superpahikset. Häntä on arvosteltu myös siitä, että hän on liian uppoutunut rakkauselämänsä, aivan kuin se olisi vain tytöille tyyppistä. Olen kuitenkin aina painottanut, että tarina olisi sama, vaikka ihmisen roolissa olisi poika ja vampyyrin roolissa tyttö. Henkilöiden sukupuolesta ja lajista riippumatta *Houkutus* on alusta asti kertonut ensirakkauden lumosta, pakkomielleisyydestä ja kiihkosta.

Niinpä minä tuomasin: *Mitä jos soveltaisin tätä teoriaa käytäntöön? Siitä voisi tulla hauskaa.* Aloitin tavalliseen tapaan siinä uskossa, että kirjoittaisin korkeintaan pari lukua. (Hassua/masentavaa, etten näköjään vielääkään tunne itseäni kovin hyvin.) Muistatko kun sanoin, että aikaa ei juuri ollut? Onneksi tämä hankkeenä oli paitsi hauska myös sujui helposti ja nopeasti. Osoittautui, että miesvampyyriin rakastunut nainen ja naisvampyyriin rakastunut mies ovat melko lailla samanlaisia. Ja niin Beau ja Edythe saivat alkunsa.

Muutama roolienvaihtoa koskeva huomautus:

1. Olen vaihtanut jotakuinkin kaikkien *Houkutuksen* henkilöiden sukupuolen, mutta tähän on kaksi poikkeusta.

- Merkittävin poikkeus on Charlie ja Renée, jotka ovat säilyneet entisellään. Tässä syy: Beau syntyi vuonna 1987. Siihen aikaan isä sai lapsen päähuoltajuuden vain harvoin – etenkin jos lapsi oli vielä vauva. Äiti piti silloin todennäköisesti todistaa kyyttömäksi huolehtimaan lapsesta. En jaksa uskoa, että yksikään tuomari olisi siihen aikaan (jos nykyäänkään) antanut lapsen huoltajuuden enemmän juurettomalle ja työttömälle isälle kuin äidille, jolla oli vakituinen työ ja vahvat siteet yhteisönsä. Nykypäivänä Charlie olisi tietysti voinut taistella Bellan huoltajuudesta ja ehkä saanutkin sen Renéeltä. *Houkutuksessa* on siis toteutunut vaihtoehdoista todennäköisempi. Renée sai kasvattaaakseen Bellan – ja tässä tapauksessa Beaur – ainoastaan siksi, että muutama vuosikymmen sitten äidin oikeuksia pidettiin isän oikeuksia tärkeämpinä, eikä Charlie ollut kostonhimoista tyyppiä.
- Toinen poikkeus on hyvin vähäpätöinen – muutama taustahahmo, jotka mainitaan vain kahdesti. Tähän on syynä nyrjähtänyt tarpeeni tehdä oikeutta kuvitteellisille hahmoille. Laajemmassa *Houkutus*-maailmassa oli kaksi hahmoa, joille kävi aina

vain köpelösti. En siis vaihtanut näiden henkilöiden sukupuolta, vaan annoin heidän kerrankin loistaa. Itse tarinaan se ei vaikuta mitenkään. Kunhan vain annoin omituisen neuroosini ottaa tässä asiassa ohjat.

2. Tekstissä on paljon muita välttämättömiä muutoksia, koska Beau on miespuolinen, joten ajattelin eritellä ne tässä. Prosenttiarviot ovat luonnollisesti karkeita. En laskenut muuttamieni sanojen määrää enkä suorittanut muitakaan laskutoimituksia.

- 5 % muutoksista johtuu siitä, että Beau on poika.
- 5 % muutoksista johtuu siitä, että Beaur persoonallisuus kehittyi hieman toisenlaiseksi kuin Bellan. Suurimmat erot ovat siinä, että Beau on pakkomielleisempi, paljon suoraviivaisempi sanoissaan ja ajatuksissaan eikä niin vihainen – hän ei ole koko ajan takajaloillaan, toisin kuin Bella.
- 70 % muutoksista johtuu siitä, että pääsin oikolukemaan *Houkutus* uudestaan kymmenen vuoden tauon jälkeen. Sain korjata melkein kaikki sanat jotka olivat jääneet vaivaamaan minua kirjan painamisen jälkeen, *ja se oli ihanaa*.
- 10 % muutoksista oli sellaisia, jotka olisin tehnyt jo ensimmäisellä kerralla, jos ne vain olisivat pälkähtäneet ajoissa päähäni. Saattaa kuulostaa samalta kuin edellinen ryhmä, mutta niissä on eroa. Tässä ei ole kyse kömpelöstä tai tökeröstä sanavalinnasta, vaan ideasta, jota minun olisi pitänyt kokeilla jo aiemmin, tai keskusteluista, jotka minun olisi pitänyt kirjoittaa mutta jotka jäivät kirjoittamatta.
- 5 % muutoksista liittyy mytologioihin – oikeastaan niitä koskeviin virheisiin – jotka kytkeytyvät lähinnä Alicen näkyihin. Kun kirjoitin *Houkutus* jatko-osia – myös *Midnight Sunia*, jossa pääsin Edwardin mukana kurkistamaan Alicen pään sisään – jalostin hieman sitä, miten Alicen näyt toimivat käytännössä. Houkutusessa tämä kuvio on mystisempi, ja näin jälkikäteen ajatellen hänen olisi pitänyt vaikuttaa eräisiin tilanteisiin mutta niin ei käynyt. Hupsista!
- Jäljelle jää siis 5 % sekalaisia muutoksia, joita tein hyvin erilaisista ja epäilemättä itsekkäistä syistä.

Toivottavasti viihdyt Beau ja Edythen tarinan parissa, vaikka se pääsi-kin yllättämään sinut. Minulla ainakin oli *huikean hauskaa*, kun loin tämän uuden muunnelman. En osannut odottaa, miten rakkaiksi Beau ja Edythe minulle tulivat, ja heidän tarinansa on loihittanut kuvitteellisesta Forksista minulle taas tuoreen ja iloa tuovan paikan. Toivottavasti sinä koet samoin. Jos koet kymmenesosan siitä mielihyvystä, jota itse olen kirjasta saanut, vaiva oli sen arvoinen.

Kiitos kun luit tämän. Kiitos, että olet osa tätä maailmaa, ja kiitos, että olet tuottanut elämäni niin mahtavaa ja odottamatonta iloa jo kymmenen vuoden ajan.

Rakkaudella,
Stephenie

ALUKSI

EN OLLUT KOSKAAN pahemmin miettinyt, millainen kuolemani olisi – vaikka viime kuukausina siihen olisi ollut syytä – mutta ikinä en olisi osannut kuvitella, että kuolisin tällä tavalla.

Tuijotin salin toiseen päähän, naismetsästäjän tummiin silmiin, jotka vastasivat hyväntahtoisesti katseeseeni.

Olihan se ainakin hyvä tapa kuolla: jonkun toisen sijasta, jonkun jota rakastin. Suorastaan jaloa. Olihan se sentään jotakin.

Tiesin olevani kuoleman partaalla vain siksi, että olin tullut muuttaneeksi Forksiin. Mutta kauhustani huolimatta en katunut päätöstäni. Kun elämä on antanut lahjaksi unelman, joka ylittää kaikki mahdolliset odotukset, on kohtuutonta surra sen päättymistä.

Metsästäjän huulilla oli lempeä hymy, kun hän alkoi verkalleen lähes tyä tappaakseen minut.

I. ENSIKOHTAAMINEN

17. tammikuuta 2005

ÄITI VEI MINUT lentokentälle, ja ajoimme koko matkan ikkunat auki. Vaikka elettiin tammikuuta, Phoenixissa oli 24 astetta lämmintä ja taivas kirkkaansininen.

Olin pannut ylleni lempipaitani, jonka olin saanut äidiltä toissajouluna lahjaksi: Monty Python -T-paidan, jonka rinnassa pääskyt vetävät kookospähkinää. Se oli käynyt jo vähän pieneksi, mutta mitäpä siitä. T-paidoille ei olisi kohta käyttöä.

Washingtonin osavaltion luoteisosassa, Olympian niemimaalla, sijaitsee Forks-niminen pikkukaupunki, jossa taivas on melkein aina pilvessä. Kaupunkipahaisessa sataa enemmän kuin missään muualla Yhdysvalloissa. Juuri Forksista ja sen masentavasta ikihämärästä äiti oli karrannut minun kanssani, kun olin vain muutaman kuukauden ikäinen. Ja Forksissa olin joutunut viettämään kuukauden joka ikinen kesä aina neljätoistavuotiaaksi saakka. Siinä vaiheessa minä viimein ilmoitin, että nyt riittää: kolmena viime kesänä Charlie, minun isäni, onkin lomaillut kanssani Kaliforniassa kaksi viikkoa kerrallaan.

Nyt minut oltiin kuitenkin käsittämättömästi karkottamassa Forksiin, jossa kävisin lukion loppuun. Puolitoista vuotta. Kahdeksantoista kuukautta. Se tuntui vankilatuomiolta. Puolitoista vuotta kovennettua. Kun paukautin auton oven perässäni kiinni, se kuulosti aivan teräsportin kalahdukselta.

No joo, meni ehkä vähän melodramaattiseksi. Minulla on ylivilkas mielikuvitus, mistä äiti jaksoi aina muistuttaa. Ja itsepäähän päätin muuttaa. Karkotin itse itseni.

Ei se asiaa silti helpommaksi tehnyt.

Minä rakastin Phoenixia. Rakastin aurinkoa ja paahtavaa hellettä ja alati kasvavan kaupungin sykettä. Ja minusta oli mahtavaa asua äidin luona, tuntea että minua tarvittiin siellä.

»Ei sinun ole pakko lähteä», äiti sanoi – vielä viimeistä, sadatta kertaa – ennen kuin jatkoin lentoaseman turvatarkastukseen.

Äidin mukaan olemme niin samannäköisiä, että voisin käyttää häntä peilinä kun ajan partaa. Ei se ihan pidä paikkaansa, vaikka isääni en toisaalta ole tullut lainkaan. Äidillä on suippo leuka ja täyteläinen suu, toisin kuin minulla, mutta silmät meillä on samanlaiset. Äidillä ne tosin ovat niin lapsekkaan suuret ja vaaleansiniset, että hän näyttää pikemminkin siskoltani kuin äidiltäni. Saamme kuulla siitä jatkuvasti, ja äitiä se imartele, vaikka hän yrittää peitellä sitä. Minun silmieni sävy on aikuisempi ja jotenkin... arvoituksellisempi.

Kun katsoin noihin suuriin huolestuneisiin silmiin, jotka olivat niin samanlaiset kuin minulla, minuun iski pakokauhu. Olin koko ikäni pitänyt äidistä huolta. Tai varmaan joskus – ehkä silloin kun vielä käytin vaippoja – on ollut sellainenkin aika, etten minä huolehtinut kodin laskuista ja paperihommista ja ruuanlaitosta ja yleisestä tolkunpidosta. En vain jaksanut muistaa, milloin.

Teinkö oikein, kun jätin äidin huolehtimaan itsestään? Se oli tuntunut oikealta niiden kuukausien mittaan, kun olin pinnistellyt kohti tätä ratkaisua. Nyt se tuntui yksiselitteisesti väärältä.

Olihan hänellä nykyään Phil, joten laskut luultavasti hoidettaisiin ajoissa, jääkaapissa olisi ruokaa ja autossa bensaa, ja Philille hän voisi soittaa aina yksitytyään... Äiti pärjäsi jo aika hyvin ilman minuakin.

»Mutta kun minä haluan», minä valehtelin. Olen aina ollut surkea valehtelija, mutta tämän valheen olin kertonut viime aikoina niin usein, että se alkoi jo kuulostaa todelta.

»Kerro Charlielle terveisiä.»

»Joo, kerron.»

»Nähdään taas pian», hän lupasi. »Voit tulla käymään aina kun siltä tuntuu – minä palaan tänne heti, jos kaipaat minua.»

Minä kuitenkin tiesin, että se kävisi hänelle kalliiksi.

»Älä huoli», minä vakuutin. »Hyvin siellä menee. Hei nyt sitten, äiskä.»

Hän halasi minua hetken tiukasti; sitten minä kävelin metallinilmäsimen läpi, eikä häntä enää näkynyt.

Lento Phoenixista Seattleen kestää kolme tuntia, sitten jatketaan vielä tunti pienkoneella Port Angelesiin ja sieltä lopuksi tunnin ajomatkan verran Forksiin. Lentämistä minä en pelkää, mutta ajatus tunnin automatkasta Charlien kanssa tuntui aika huolestuttavalta.

Charlie oli suhtautunut todella mukavasti koko juttuun. Hän tuntui ilahtuvan aidosti siitä, että muuttaisin ensi kertaa asumaan hänen luokseen jotakuinkin pysyvästi. Hän oli jo ilmoittanut minut lukioon ja aikoi hankkia minulle autonkin.

Alku olisi varmasti hankalaa. Emme olleet kumpikaan kovin seuralista tyyppiä – ehkä äidin kanssa ei voinut toisenlainen ihminen elääkään. Mutta en minä muutenkaan tiennyt mitä isälle sanoa. Olinhan jo tehnyt selväksi, mitä ajattelin Forksista.

Port Angelesissa satoi, kun kone laskeutui. Se ei ollut huono enne – väistämätön tosiasia vain. Olin jo jättänyt hyvästit auringolle.

Charlie oli tullut vastaan partioautolla. Sitäkin olin jo osannut odottaa. Kelpo forksilaiset tuntevat Charlien poliisipäällikkö Swanina. Minä halusin ostaa olemattomilla rahoillani oman auton ennen kaikkea siksi, että minusta oli noloa ajella ympäri kaupunkia autolla jossa on hälytysvalo katolla. Mikään ei puurouta liikennettä yhtä tehokkaasti kuin poliisi.

Minä kompuroin koneesta kentälle, ja Charlie rutisti minua kömpelösti toisella kädellään.

»Hei Beau, mukava kun tulit», hän sanoi hymyillen ja tuki minua vais-tomaisesti. Taputimme toisiamme vaivaantuneesti hartioille, ennen kuin erkanimme. »Etpäs sinä ole juuri muuttunut sitten viime näkemän. Mitä Renéelle kuuluu?»

»Ihan hyvää. Kiva nähdä sinuakin, isä.» Minun ei ollut suotavaa puhutella häntä Charlieksi päin naamaa.

»Onko sinusta nyt varmasti hyvä ajatus muuttaa äidin luota?»

Tiesimme molemmat ettei hän tarkoittanut, olinko minä tyytyväinen ratkaisuuni, vaan luistinko velvollisuudestani pitää äidistä huolta. Juuri siksi Charlie ei ollut ruvennut aikanaan riitelemään äidin kanssa minun huoltajuudestani: hän tiesi että äiti tarvitsi minua.

»Joo, on. En olisi tullut, ellen olisi varma.»

»Asia selvä.»

Minulla oli matkatavaroina vain kaksi isoa kangaskassia. Melkein kaikki Arizonan-vaatteeni olivat liian ohkaisia Washingtoniin. Äiti oli auttanut minua kartuttamaan talvivaatevarastoani, mutta se oli yhä liian niukka. Olin jaksanut kantaa kassit itsekin, mutta Charlie halusi välttämättä ottaa niistä toisen.

Sen seurauksena tasapainoni vähän horjahti – ei sillä että muutenkaan pysyisin hyvin tasapainossa, varsinkaan kun olin venähtänyt pi-

tuutta. Kompastuin uloskäynnin kynnykseen, niin että kassi heilahti ja osui mieheen, joka oli juuri tulossa sisään.

»Ai, sori.»

Kaveri ei ollut juuri minua vanhempi, ja hän oli paljon lyhyempi kuin minä, mutta hän tunki seisomaan eteeni leuka pystyssä. Hänellä oli tatuoinnit molemmin puolin kaulaa. Hänen vieressään tuijotti minua uhkaavasti pienikokoinen nainen, jonka hiukset oli värjätty pikimustiksi.

»Vai että sori?» nainen toisti, ihan kuin olisin pyytänyt anteeksi jotenkin loukkaavaan sävyyn.

»Tuota, joo.»

Samassa nainen huomasi virka-asuisen Charlien. Charlien ei tarvinnut sanoa sanaakaan. Hän vain katsoi mieheen, joka perääntyi hieman ja näytti äkkiä paljon nuoremmalta, ja sitten tämän tyttöystävään, jonka tahmean punaiset huulet menivät mutruun. Sanaa sanomatta he pujahitivat ohitseni ja painelivat piskuiseen terminaaliin.

Kohautimme Charlien kanssa hartioita yhtä aikaa. Tuntui hassulta, että meillä oli samoja tapoja, vaikka olimme viettäneet niin vähän aikaa yhdessä. Ehkä olin perinyt ne häneltä.

»Löysin sinulle hyvän auton, tosi halvankin vielä», Charlie ilmoitti, kun olimme panneet turvavyöt kiinni ja lähteneet liikkeelle.

»Millaisen?» Epäilyni heräsivät, kun hän painotti sanaa »sinulle» eikä »hyvän».

»No, oikeastaan se on avopaku, Chevy.»

»Mistä sinä sen löysit?»

»Muistatko Bonnie Blackin La Pushista?» La Push on läheisellä rannikolla sijaitseva pieni intiaanireservaatti.

»En.»

»Me käytiin aina kesäisin kalassa Bonnie ja hänen miehensä kanssa», Charlie muistutti.

Siksi minä en häntä varmaan muistanutkaan. Olen tosi hyvä sulkemaan kipeät muistot mielestäni.

»Bonnie joutuu nykyään käyttämään pyörätuolia», Charlie jatkoi, kun ei saanut vastausta, »eikä voi enää ajaa, joten hän tarjoutui myymään autonsa halvalla.»

»Mitä vuosimallia se on?» Charlien ilmeestä näki, että juuri sitä kysymystä hän oli pelännyt.

»Tuota, Bonnie on kovasti kunnostanut sen moottoria – ei sillä kovin monta vuotta ole ikää.»

Kuvitteliko isä, että minä luovuttaisin niin helposti?

»Milloin Bonnie sitten osti sen?»

»Taisi olla kahdeksankymmentäneljä.»

»Uutenako?»

»Tuota, ei. Se oli uusi varmaan joskus kuusikymmenluvun alussa – tai viisikymmenluvun lopussa ainakin», Charlie tunnusti luimistellen.

»Cha... isä hei, minä en tajua autoista mitään. En minä osaa laittaa sitä jos siihen tulee vikaa, eikä minulla ole varaa viedä sitä korjaamoon...»

»Beau kuule, se vehje toimii kuin unelma. Ennen vanhaan tehtiin kunnan autoja.»

Vehje, minä tuumin... kuulosti lupaavalta – ainakin lempinimeksi.

»Mitä se halpa käytännössä tarkoittaa?» Hintaan kaikki kuitenkin tysiäisi minun osaltani.

»Kuule poika, kun minä oikeastaan jo ostin sen sinulle. Tervetulolahjaksi.» Charlie vilkaisi minua toiveikkaasti silmäkulmastaan.

Vau. Lahjaksi.

»Ei olisi tarvinnut. Minä olin kyllä ajatellut ostaa sen itse.»

»Ei se mitään. Haluaisin vain että viihdyt täällä.» Charlie tuijotti tiukasti eteensä. Hän vaivaantui aina kun joutui ilmaisemaan tunteitaan ääneen. Siinäkin me olemme samanlaisia. Niinpä minäkin tuijotin eteeni, kun vastasin.

»Tosi mahtavaa. Hei kiitos. Se oli hienosti tehty.» En viitsinyt mainita, että viihtyminen oli mahdoton ajatus. Miksi suotta kiusata sillä isää. Eikä minulla ollut tapana katsoa lahja-autoa suuhun – tai moottoriin.

»No, äläs nyt, hyvä kun kelpaa», Charlie mumisi hämillään.

Vaihdoimme vielä pari lausetta säästä, joka oli sateinen, ja siihen keskustelu sitten tyssäsi. Loppumatkan tuijottelimme vaitonaisina ulos.

Maisema oli kai tavallaan kaunis. Kaikki oli vihreää: puut, niiden sammalen peittämät rungot ja oksistot, saniaisiin verhoutunut maa. Ilmakin suodattui vihertävänä lehvästön lomasta.

Liian vihreää – kuin vieraalla planeetalla.

Lopulta tulimme perille. Charlie asui yhä samassa kolmen huoneen ja keittiön talossa, jonka hän oli äidin kanssa ostanut heidän avioliittonsa alkutaipaleella. Alkutaipaleeseen se oli sitten katkennutkin. Saman iänikäisen talon edessä odotti kadun varteen pysäköitynä uusi – siis minulle uusi – autoni. Se oli haalistuneen punainen ja siinä oli muhkean pyöreät lokasuojat ja kaareva ajohytti.

Minusta se oli upea. Yllätyin omista tuntemuksistani, sillä en ollut erityisen kiinnostunut autoista. En voinut edes mennä takuuseen sen ajokunnosta, mutta näin jo itseni istumassa ratin takana. Sitä paitsi se oli niitä jyrkeviä rautamöhkäleitä joihin ei tule lommon lommoa – niitä joita näkee onnettomuuspaikalla ilman naarmuakaan, vaikka ympärillä lojuu törmäyksessä tuhoutuneen ulkomaisen auton kappaleita.

»Vau, isä, se on järjettömän hieno! Kiitos!» Tällä kertaa innostusta ei tarvinnut näytellä. Auto oli oudolla tavalla siisti ilmestys, enkä joutuisi aamulla kävelemään kouluun kolmea kilometriä sateessa. Tai alistumaan poliisiautokyytiin, mikä oli vaihtoehtoista pahin.

»Mukavaa jos tykkäät», Charlie sanoi taas vaivautuneena, ääni karheana.

Saimme vietyä kaikki matkatavarani kerralla yläkertaan. Minun huoneeni oli etupihan puolella. Huone oli tuttu; olin asunut siinä syntymästäni lähtien. Lautalattiat, vaaleansiniset seinät, taitekatto, kellastuneet sinivalkoruudulliset verhot – kaikki tuttuja jo lapsuudestani. Huone oli aina ollut samanlainen: Charlie oli vain vaihtanut kehdon tilalle sängyn ja ostanut minulle kirjoituspöydän, kun kasvoin isommaksi. Kirjoituspöydälle oli nyt ilmestynyt käytettynä ostettu tietokone, josta kulki lattiaa pitkin modeemijohto lähimpään puhelinpistokkeeseen. Sen oli äiti vaatinut, jotta voisimme pitää helposti yhteyttä. Lapsuudestani tuttu keinutuoli nökötti yhä nurkassa.

Yläkerrassa oli vain yksi pieni kylpyhuone, siis Charlien ja minun yhteinen. Olin kuitenkin joutunut käyttämään yhteistä kylpyhuonetta äidinkin kanssa, mikä oli paljon pahempaa. Hänellä oli siellä kauheasti purkkeja ja purnukoita, joita minä en voinut järjestellä, koska äiti torpasi kaikki yritykset.

Charlien parhaita puolia on se, ettei hän hössötä. Hän antoi minun rauhassa purkaa matkatavarani ja asettua taloksi, mikä äidin kanssa ei olisi tullut kuuloonkaan. Tuntui hyvältä olla yksin, ilman väkinäisen rentoa ja iloista ilmettä; tuntui helpottavalta tuijottaa ulos kaatosateeseen ja vajota synkkiin mietteisiin.

Forksin lukiossa oli pahaenteisesti ainoastaan 357 – tai huomisesta alkaen 358 – oppilasta, kun kotikoulussani oli ollut pelkästään lukion toiseksi viimeisellä luokalla yli 700. Forksin koko nuoriso oli tuntenut toisensa pienestä pitäen – niin kuin heidän isovanhempansakin. Minä olisin se suurkaupungista tullut uusi tyyppi, jota muut tuijottaisivat keskenään supatellen.

Suurkaupunkilaisuuden olisi voinut kääntää edukseen, jos olisi kuulunut siisteihin tyyppihin. Olisi vain marssinut sekaan jo ennestään suosittu koulun kingin tyyliin. Mutta minusta paistoi jo kauas, etten ollut *se tyyppi*: en jalkapallotähti, en luokkatoimikunnan puheenjohtaja, en paha prätkäkundi. Minä olin se poika, joka näyttää hyvältä koripallonpelaajalta kunnes lähtee liikkeelle. Se poika, joka tungettiin koulussa vähän väliä kaappiin, kunnes lukion toisella vuodella venähdin yhtäkkiä kaksikymmentä senttiä pituutta. Se poika, joka oli liian hiljainen ja liian kalpea, joka ei tajunnut mitään peleistä tai autoista tai baseball-tilastoista tai mistään muustakaan, mistä olisi kuulunut innostua.

Minulla ei ollut toisten tapaan loputtomasti aikaa harrastaa. Minun täytyi pitää pankkitili plussalla, avata tukkeutunut viemäri ja käydä ostamassa viikon ruoat.

Ainakin tähän asti.

En siis oikein samastunut ikäisiini ihmisiin. Tai ehkä minä en totta puheen samastunut ihmisiin ylipäätään, ja sillä hyvä. Äiti oli minulle läheisin ihminen koko maailmassa, mutta hänkään ei kunnolla tajunnut minua. Toisinaan en voinut olla miettimättä, näinkö minä asiat jotenkin eri tavalla kuin koko muu maailma. Ehkä minä näin vihreänä sen mikä kaikista muista olikin punainen. Ehkä minä haistoin etikan hajun kun muut haistoivat kookoksen. Ehkä minulla oli aivoissa jokin ohjelmointivika.

Mutta samapa se, mistä se johtui. Olennaista oli, mitä siitä seurasi. Ja huominen olisi vasta alkusoittoa.

NUKUIN HUONOSTI SINÄ yönä, vaikka lopulta sainkin pääni sisäiset äänet vaikenemaan. Sade ja tuulenpuuskat vihmoivat kattoon lakkaamatta eivätkä millään ottaneet laantuakseen. Vedin vanhan haalistuneen takin korvilleni, ja vähän päästä tyynynkin. Pääsin uneen vasta aamu-puolella yötä, kun sade viimein asettui hiljaisemmaksi tihkuksi.

Aamulla ikkunasta näkyi vain sakeaa sumua, ja minussa heräsi orastava ahtaan paikan kammo. Forksissa ei ikinä nähnyt taivasta; tuntui kuin olisin joutunut siihen selliin joka oli aiemmin kummitellut mielessäni.

Aamiainen syötiin Charlien kanssa vaitonaisissa tunnelmissa. Hän toivotti onnea kouluun. Minä kiitin vaikka tiesin, että siitä oli turha haaveilla. Minä ja onni emme yleensä sopineet yhteen. Charlie lähti ennen minua poliisiasemalle, joka oli hänelle vaimo ja perhe. Minä jäin istumaan vanhan nelikulmaisen tammipöydän ääreen tuolille, joka oli eri-

paria kahden muun kanssa, ja tutkailin tuttua keittiötä, jossa oli tummat paneeliseinät, kirkkaankeltaiset kaapistot ja valkoinen linoleumilattia. Kaikki oli ennallaan. Äiti oli maalannut kaapit kahdeksantoista vuotta sitten saadakseen sisälle vähän aurinkoa. Viereisessä postimerkin kokoisessa olohuoneessa oli pienen takan päälle aseteltu valokuvia. Ensimmäkin Charlien ja äidin hääkuva, joka oli otettu Las Vegasissa, sitten sairaalassa otettu kuva meistä kolmesta, jonka sairaanhoitaja oli auusti näpänyyt, ja sarja minun koulukuviani aina viime vuoteen saakka. Nolotti katsoakin niitä – järkyttävän kaameita hiustyylejä, hammasrautoja, aknea joka oli lopulta parantunut. Pitäisi yrittää suostutella Charlie siirtämään ne jonnekin muualle, ainakin siksi ajaksi kun asuisin hänen luonaan.

Tässä talossa tajusi väkisinkin, että äidin lähtö oli Charlielle yhä kova paikka. Siitä tuli vaivaantunut olo.

En halunnut mennä kouluun turhan aikaisin, mutten kestänyt jäädä kotiinkaan. Puin sadetakin ylleni – paksu ja hengittämätön takki tuntui tukalalta kuin tartuntasuojahaalari – ja lähdin sateeseen.

Vettä tihuutteli hiljaksen, joten en kastunut heti läpimäräksi, kun poimin avaimen oven pielestä räystäään alta, missä sitä aina pidettiin, ja panin oven lukkoon. Uusien vettähylkivien kenkieni lotina kuulosti oudolta. Kaipasin tuttua ja turvallista soran rohinaa jalkojeni alle.

Autossa oli kuivaa ja viihtyisää. Bonnie tai Charlie oli selvästi siivonnut sen, mutta kellanruskealla verhoilluista penkeistä leyhähti yhä vieno tupakan, bensan ja piparmintun sekainen tuoksu. Moottori käynnistyi ilokseni heti, mutta suorastaan jyrähtäen, ja jäi pauhaamaan joutokäynnille. No, pitihän niin vanhassa autossa jotakin vikaa olla. Aataminaikuisen radio toimi, mikä oli mukava yllätys.

Koulu löytyi helposti, vaikken ollut käynyt siellä koskaan aiemmin. Se sijaitsi aivan valtatie varrella, niin kuin melkein koko kylä. Paikkaa ei olisi heti arvannut kouluksi, ja tajusin pysähtyä vain koska näin kyltin, jossa luki Forksin lukio. Se näytti samankaltaisten, punatiilestä rakennettujen talojen rykelmältä. Pihassa kasvoi niin paljon puita ja pensaita, ettei sen kokoakaan pystynyt aluksi hahmottamaan. Missä oli laitoksen tuntu? minä ajattelin. Missä verkkoaidat, missä metallinpaljastimet?

Pysäköin ensimmäisen rakennuksen eteen, jonka oven päällä luki pienellä KANSLIA. Muita autoja pihalla ei näkynyt, joten siihen ei varmasti saanut pysäköidä, mutta ajattelin käydä kysymässä neuvoa sisältä sen sijaan että jäisin pyörimään sateeseen kuin mikäkin idiootti.

Sisällä oli hyvin valoisaa ja liiankin lämmintä. Kanslia oli pieni: ahtaassa odotustilassa oli pehmustetut taittotuolit ja oranssilaikeinen kokolatiamatto, seinillä ilmoituksia ja kunniakirjoja hujan hajan sekä iso kello, joka tikitti äänekkäästi. Suurissa muoviruukuissa rehotti kasveja, ihan kuin ulkona ei olisi ollut riittävästi vihreää. Huoneen jakoi kahtia pitkä tiski, joka oli täynnä papereita pursuavia lokerikoita; sen etupuolelle oli kiinnitetty kirkkaanvärisiä ilmoituksia. Tiskin toisella puolella oli kolme työpöytää, joista yhden takana istui pulska, kaljuuntuva ja silmälasipäinen mies. Hänellä oli yllään T-paita, ja minuun iski heti tunne, että olin pukenut päälleni aivan liikaa sateen pelossa.

Kaljupää käänsi katseensa minuun. »Miten voin auttaa?»

»Minä olen Beau Swan», minä esittäydyin, ja hänen silmiinsä syttyi heti tietäväinen pilke. Minua tiedettiin odottaa; minusta oli juoruiltu jo etukäteen. Poliisipäällikön ja epävakaa äidin poika, joka on vihdoinkin palannut kotiin.

»Aivan», mies sanoi. Hän alkoi penkoa pöydälleen kasaantunutta kaltevaa paperipinoa, kunnes löysi hakemansa. »No niin, Beaufort, tässä onkin sinun lukujärjestyksesi ja koulun kartta.» Hän toi tiskille nipun papereita.

»Mieluummin Beau, kiitos.»

»Jaa, sopiihan se.»

Kävimme lukujärjestykseni yhdessä läpi samalla kun mies piirsi korostekynällä karttaan suurimmat reitit luokasta toiseen, ja lopuksi hän antoi minulle lapun, johon minun pitäisi pyytää opettajilta kuittaus ja tuoda se päivän päätteeksi takaisin kansliaan. Hymyillen hän toivoi Charlien tapaan, että viihtyisin Forksissa. Vastasin hymyyn mahdollisimman vakuuttavasti.

Kouluun oli alkanut saapua muitakin oppilaita, kun palasin autolleni. Kiersin rakennusten toiselle puolelle muun liikennevirran mukana. Useimmilla muillakin oli vanha eikä kovin hohdokas auto. Kotipuolella olin asunut yhdessä niistä harvoista köyhemmistä alueista, jotka kuuluivat Paradise Valleyn kaupunginosaan. Uusi Mersu tai Porsche oli ollut koulun parkkipaikalla ihan tavallinen näky. Täällä Forksissa hienoin auto oli eräs tuliterä hopeanvärinen Volvo, joka suorastaan pisti silmään. Sammutin joka tapauksessa moottorin heti pysäköityäni, ettei sen korvia huumaava jylinä herättäisi huomiota.

Jäin vielä autoon silmäilemään koulun karttaa ja yritin painaa sen mieleeni; en millään tahtonut kävellä koko päivää kartta nenän edessä. Tun-

gin paperit laukkuuni, heitin sen olkapäälleni ja vedin keuhkot täyteen ilmaa. *Kyllä se ihan hyvin menee*, valehtelin itselleni. Mutta eihän tässä sentään elämästä ja kuolemasta ollut kyse – lukiosta vain. Ei minua kukaan purisi. Lopulta päästin pitkän huokauksen ja astuin ulos.

Vedin hupun kasvojeni suojaksi, kun kävelin teinien kansoittamalle jalkakäytävälle. Panin huojentuneena merkille, ettei pelkistetty musta takkini erottunut joukosta, mutta pituudelleni en mahtanut mitään. Vedin hartiat suppuun ja niskan köyryyn.

Ruokalan taakse kierrettyäni löysin helposti kolmosrakennuksen. Sen itäkulmaan oli maalattu valkoiselle neliölle iso musta numero 3. Menin sisään kahden samanlaisen sadetakin vanavedessä.

Luokkahuone oli pieni. Edeltä mennyt kaksikko jäi ovensuuhun ripustaakseen takkinsa pitkään vaatenaulakkoon. Minä tein samoin. He olivat tyttöjä, toinen posliininkuulas blondi, toinen samaten kalpeaihoinen, mutta hänellä oli vaaleanruskeat hiukset. Kalpea ihoni ei siis herättäisi täällä huomiota.

Vein lappuni opettajalle, laihalle ohuttukkaiselle naiselle, jonka sukunimi oli pöydän nimikyltin mukaan Mason. Nähtyään paperista nimeni hän alkoi tuijottaa minua suu auki – lannistava reaktio – niin että veri pakkasi kasvoihini ja muodosti epäilemättä ikävän näköisiä laikkuja poskiini ja kaulaani. Onneksi hän kuitenkin lähetti minut istumaan takarivin tyhjään pulpettiin eikä esitellyt minua luokalle. Yritin käpertyä mahdollisimman huomaamattomaksi pikku pulpettiini.

Uusien luokkatovereideni oli hankalampaa tuijottaa minua luokan perälle, mutta näkyi se silti onnistuvan. Pidin silmäni tiukasti opettajan antamassa lukulistassa. Se oli perustavaraa: Brontëa, Shakespearea, Chauceria, Faulkneria. Olin jo lukenut ne kaikki. Se tuntui rauhoittavalta... mutta myös tylsältä. Mietin, suostuisiko äiti lähettämään vanhat kirjallisuusesseeni, vai olisiko se hänestä huijaamista. Mielessäni väittelin asiasta hänen kanssaan samalla kun opettaja piti jorinaansa taustalla.

Kun kello soi, eräs kalpea ja hontelo näppylänaamainen tyttö, jonka musta tukka kiilsäi kuin öljylautta, kumartui juttelemaan minulle viereisestä pulpetista.

»Sinä olet varmaan Beaufort Swan?» Hän vaikutti yliavuliaalta shakikerholaiselta.

»Mieluummin Beau», minä korjasin. Kaikki kolmen pulpetin säteellä istuvat kääntyivät katsomaan.

»Mitä sinulla on seuraavaksi?» tyttö kysyi.

Minun täytyi tarkistaa lukujärjestyksestä. »Tuota... Jeffersonin yhteiskuntaoppia, kuutostalossa.»

Uteliaat katseet ympäröivät minut joka puolelta.

»Minä olen menossa neloseen, voin näyttää missä kuutonen on...»
Toivottoman yliavulias tyyppi. »Minä olen Erica», tyttö lisäsi.

Hymyilin väkinäisesti. »Kiitos.»

Lähdimme takit niskassa sateeseen, joka oli yltynyt. Tuntui kuin takana tulevat olisivat tahallaan kulkeneet ihan kannoillamme – aivan kuin kuullakseen joka sanan. Toivoin etten ollut tulossa vainoharhaiseksi.

»Taitaa olla aika erilaista verrattuna Phoenixiin?» Erica sanoi.

»Erittäin.»

»Siellä ei taida paljon sataa?»

»Kolme neljä kertaa vuodessa.»

»Vau, millaista siellä mahtaa olla?» Erica ihmetteli.

»Aurinkoista», minä vastasin.

»Sinä et näytä kovin ruskettuneelta.»

»Äiti on puoliksi albiino.»

Erica katseli minua vaivaantuneena, ja minä tukahdutin voihkauksen. Pilvet ja huumorintaju eivät näköjään viihtyneet yhdessä. Parin kuukauden päästä en enää muistaisi, miten heitellään purevia kommentteja.

Kävelimme ruokalan kulman ympäri liikuntasalin viereisille rakennuksille.

Erica saattoi minut oikealle ovelle, vaikka se oli selvästi merkitty.

»No niin, koeta pärjätä», hän sanoi, kun laskin käteni ovenkahvalle.
»Ehkä me vielä nähdään jollain tunnilla.» Hän kuulosti toiveikkaalta.

Minä hymyilin – toivoakseni niin ettei se näyttänyt lannistavalta – ja menin sisään.

Aamupäivä kului suunnilleen samaan tapaan. Matikanopettaja Varner, jota olisin inhonnut muutenkin jo oppiaineen takia, oli ainoa joka pakotti minut esittäytymään luokan edessä. Änkytin nimeni naama punaisena ja kompastuin jalkoihini matkalla omaan pulpettiini.

Kahden oppitunnin jälkeen aloin jo tunnistaa jotkut luokkatovereistani. Aina tuli joku urhea esittäytymään ja kyselemään, miltä tuntui olla Forksissa. Yritin vastaila diplomaattisesti, mutta pääasiassa minä vain valehtelin pökkana. Karttaa en enää tarvinnut.

Jokainen opettaja kutsui minua tunnin alussa Beaufortiksi, mikä oli masentavaa, vaikka oikaisinkin asian heille oitis. Minulta oli vienyttä vuosia päästä yli Beaufort-nimestä – kiitti vaan, ukki, että menit kuolemaan

vain pari kuukautta ennen syntymääni, niin että äiti koki velvollisuudekseen kunnioittaa nimellä sinun muistoasi. Kotipuolella kukaan ei enää edes muistanut, että Beau oli pelkkä lempinimi. Nyt piti aloittaa kaikki alusta.

Eräs poika istui vieressäni sekä matikan- että espanjantunnilla ja tuli kanssani ruokalaan syömään. Hän oli lyhyt, ei ulottunut edes olkapäähäni, mutta pituuseroa tasasi hieman hänen hurja kihara hiuspehkonsa. En muistanut hänen nimeään, joten nyökkäilin vain hymyillen, kun hän puhua papatti opettajista ja tunteista. En edes yrittänyt pysyä mukana.

Istuimme täyden pöydän päässä hänen ystäviensä seurassa, jotka hän esitteli minulle. Unohdin nimet sitä mukaa kuin kuulin ne. Toiset tuntuivat suhtautuvan ihan asiallisesti siihen, että tyyppi oli pyytänyt minut samaan pöytään. Äidinkielen tunnilta tuttu Erica heilautti minulle kättään salin toiselta puolelta, ja kaikki purskahtivat nauramaan. Tässä sitä jo oltiin naurun alaisena. Rikoin varmaan oman ennätykseni. Mutta kukaan ei vaikuttanut mitenkään ilkeältä, vaikka heitä nauratti.

Juuri silloin, yrittäessäni keksiä puhuttavaa seitsemän uteliaan tuntemattoman kanssa ruokalan pöydässä, minä näin heidät ensi kerran.

He istuivat viidestä ruokalan nurkassa, pitkän salin toisessa päässä, mahdollisimman kaukana minusta. He eivät jutelleet eivätkä syöneet, vaikka jokaisella oli edessään koskematon annos. He eivät tuijottaneet minua, toisin kuin useimmat muut, joten uskalsin huoletta katsella heitä. Mutta he herättivät ja kiinnittivät huomioni aivan muista syistä.

En ollut ikinä nähnyt ketään heidän kaltaisiaan.

Kolmesta työstä yksi oli todella pitkä, kenties jopa minun pituiseni, mikä näkyi hänen istuessaankin: hänen säarensä näyttivät jatkuvan loputtomiin. Hän näytti aivan lentopallojoukkueen kapteenilta, jonka iskulyöntiä oli varmaan viisainta väistää ajoissa. Tummat kiharat hiukset oli kiinnitetty huolettomaksi poninhännäksi.

Toisella tytöllä oli hartioihin ulottuva hunajanvaalea tukka; hän ei ollut yhtä pitkä kuin tummatukkainen oli, mutta luultavasti pidempi kuin useimmat pöydässäni istuvista pojista. Hänestä huokui outoa voimaa ja särmää. Outoa kyllä hänestä tuli mieleeni naisnäyttelijä, jonka olin nähnyt pari viikkoa aiemmin eräässä toimintaelokuvassa: nainen oli listinyt elokuvassa kymmenkunta miestä viidakkoveitsellä. Muistin ajatelleeni silloin, ettei se ollut uskottavaa – nainen ei olisi oikeasti pystynyt mitenkään tappelemaan niin monta pahista vastaan ja vielä voittamaan heidät. Nyt tuumin, että se olisi mennyt minuun täydestä, jos roolissa olisi ollut *tämä* tyttö.

Kolmas tytöistä oli lyhyempi ja hänellä oli punaisenruskeaan vivahtavat hiukset, tai oikeastaan ne olivat pikemminkin metallinhoitoiset, pronssiin vivahtavat. Hän näytti nuoremmalta kuin kaksi muuta, joita olisi voinut helposti luulla jo yliopisto-opiskelijoiksi.

Heidän seurassaan olevat pojat olivat toistensa vastakohtat. Pidempi heistä – joka oli taatusti minua pidempi, vähintään 195-senttinen – oli selvästi koulun tähtiurheilija. Ja koulun päättäjäistanssiaisten kuningas. Ja se tyyppi, joka sai varata kuntosalilla kaikki mieleisensä laitteet ja välineet. Hänen suora kullankaalea tukkansa oli kietäistut nutturalle niskaan, mutta siinä ei ollut mitään naismaista – pikemminkin hän näytti sen ansiosta vielä miehekkäämmältä. Hän oli selvästi ihan liian viileä tyyppi tähän kouluun tai ylipäänsä mihinkään kouluun.

Lyhyempi kaveri oli laiha ja jäntevä, ja hänen tumma tukkansa oli ajeltu niin lyhyeksi, että se oli kuin pelkkä varjo päänahassa.

He olivat aivan erilaisia ja silti kuin toistensa kuvia. Kaikki olivat kasvoiltaan liidunvalkeita, vieläkin kalpeampia kuin muut opiskelijat jotka asuivat tässä pilvien varjostamassa kaupungissa. Jopa kalpeampia kuin minä, joka olen varsinainen albiino. Erivärisistä hiuksistaan huolimatta heillä kaikilla oli hyvin tummat silmät, etäältä katsoen mustat. Ja niiden alla heillä oli tummat varjot – sinipunervat, mustelmaa muistuttavat varjot. Näytti kuin he olisivat juhlineet aamuun asti. Tai ehkä he kaikki toipuivat parhaillaan nenämurtumasta. Mutta heidän nenänsä, kuten heidän muutkin kasvopiiirteensä, olivat suorat, veistokselliset.

Sekään ei riittänyt selittämään, miksi en voinut kääntää heistä katsettani.

Minun oli pakko tuijottaa, koska heidän kasvonsa, niin erilaiset ja silti samanlaiset, olivat niin huikaisevan, epäinhimillisen kauniit. Sekä tytöt että pojat – kauniita kaikki. Sellaisiin kasvoihin ei törmännyt tosielämässä – korkeintaan muotilehtien ja mainostaulujen käsitellyissä valokuvissa. Tai museossa vanhan mestarin maalaamassa enkelin kuvassa. Oli vaikea uskoa, että he olivat todellisia.

Tulin siihen tulokseen, että kaunein heistä oli se lyhyin tyttö, jolla oli kuparinruskeat hiukset, vaikka koulun tytöt olisivat varmaan äänestäneet vaaleaa filmitähtikaveria. He olivat väärässä. Kaikki viisi olivat kyllä upeita, mutta kuparinruskeatukkainen tyttö oli enemmän kuin kaunis. Hän oli täydellinen. Häiritsevän, levottomuutta herättävän täydellinen. Minua alkoi heikottaa.

He katselivat jonnekin sivuun, välttivät katsomasta toisiaan tai muita

oppilaita, oikeastaan he välttelivät kaikkea. He toivat mieleen mainosten mallit, jotka poseeraavat – ah niin taiteellisesti – esteettisen kyllästyneinä. Lopulta jäntevä nahkapää nousi tarjotin kädessään – limsapullo oli jäänyt avaamatta, omena koskematta – ja asteli tiehensä nopein joustavin askelin, jotka kuuluivat pikemminkin juoksuradalle. Mietin häntä katsellessani, oliko heillä Forksissa kenties oma tanssiryhmänsä, kun hän jätti tarjottimensa astiakärryyn ja liukui sitten takaovesta tiehensä käsitämättömän nopeasti. Käänsin salamana katseeni jäljelle jääneeseen nelikkoon, joka istui yhä hievahtamatta.

»Keitä *nuo* ovat?» minä kysyin espanjantunnilta tutulta pojalta, jonka nimen olin unohtanut.

Kun hän kääntyi katsomaan, keistä oikein puhuin – vaikka oli jo äänensävyistäni kai arvannutkin – se tytöistä täydellisin vilkaisi meidän suuntaamme. Tyttö katsoi vierustoveriani vain silmänräpäyksen ajan ja käänsi sitten tummat silmänsä minuun. Kapeat, kissamaiset silmät, tuuheat ripset.

Samassa hän käänsi katseensa pois, minuakin nopeammin, vaikka käänsin katseeni saman tien alas kun näin hänen vilkaisevan meitä. Tunsin punaisten laikkujen nousevan taas poskilleni. Pikaisen vilkaisun aikana tytön kasvoilla ei ollut näkynyt minkäänlaista kiinnostusta: näytti kuin vierustoverini olisi kutsunut häntä nimeltä ja hän olisi vain vaistomaisesti katsonut tämän suuntaan jo valmiiksi sillä mielellä, ettei vastaisi mitään.

Vieressäni istuva poika naurahti vaivaantuneesti ja jäi laillani tuijottelemaan pöydänpintaa.

Hän supatti minulle: »Nuo ovat Culleneita ja Haleja. Edith ja Eleanor Cullen ja Jessamine ja Royal Hale. Se joka lähti on Archie Cullen. Koko porukka asuu tohtori Cullenin ja sen miehen luona.»

Vilkaisin silmäkulmastani täydellistä tyttöä, joka katseli nyt tarjotintaan ja repi baagelrinkelistä pieniä palasia pitkillä kalpeilla sormillaan. Hänen suunsa kävi tiuhaan tahtiin, täyteläiset huulet hädin tuskin raollaan. Toiset katselivat yhä muualle, mutta arvelin että hän puhui heille jotakin puoliääneen.

Merkilliset nimet. Vanhanaikaiset. Sellaisia nimiä oli isovanhemmillä – samanlaisia kuin minulla. Ehkä ne olivat muotia täällä? Pikkukaupunkilaisnimiä?

Samassa mieleeni välkähti vihdoin ja viimein, että vierustoverini nimi oli Jeremy. Se oli ihan tavallinen nimi. Kotona minun historianluokallani oli ollut kaksi Jeremyä.

»He ovat... tosi hyvännäköisiä.» Olipa vaisusti sanottu.

»Niinpä!» Jeremy myönsi ja naurahti taas. »He vaan sattuvat olemaan yhdessä – siis Royal ja Eleanor ja samaten Archie ja Jessamine. Siis seurustelevat. Ja he vielä *asuvatkin* yhdessä.» Hän tirskahti ja nosteli vihjailvasti kulmiaan.

Jostain syystä se herätti minussa halun puolustaa heitä. Ehkä vain siksi, että Jeremy kuulosti niin tuomitsevalta. Mutta mitä minä sitten olisin sanonut? Enhän tuntenut niitä ihmisiä lainkaan.

»Ketkä heistä ovat Culleneita?» minä kysyin, koska halusin jatkaa aiheesta mutta vaihtaa äänensävyä. »He ovat niin erinäköisiä... siis tavallaan...»

»Eivät he olekaan sukua keskenään. Tohtori Cullen on vielä nuori, ehkä kolmikymppinen. Cullenit on kaikki adoptoitu. Halet – siis ne vaaleat – taas ovat oikeasti veli ja sisar, kaksoset, ja Cullenin perheen sijoituslapsia.»

»Näyttävät aika vanhoilta sijoituslapsiksi.»

»Niin nyt, kun Royal ja Jessamine ovat jo kahdeksantoista, mutta he ovat asuneet isä-Cullenin luona pienestä asti. Se on niiden setä tai jotain.»

»Aika mahtavia tyyppejä – siis kun pitävät huolta sellaisesta lapsikatraasta, vaikka ovat itsekin vielä niin nuoria.»

»Niin kai», Jeremy myönsi jotenkin vastahakoisen tuntuisesti. Ihan kuin hän ei jostain syystä pitäisi tohtori Cullenista eikä tämän miehestä... ja hänen ottolapsiin luomistaan silmäyksistä päätellen syynä saattoi olla kateus. »Se nainen ei varmaan pysty saamaan omia lapsia», hän jatkoi, aivan kuin se olisi himmentänyt heidän tekonsa arvoa.

Jutellessamme katseeni hakeutui vähän väliä tuohon merkilliseen sisarusparveen. He katselivat yhä seinille eivätkä syöneet muruakaan.

»Ovatko he aina asuneet täällä?» minä kysyin. Miten ihmeessä he olivat jääneet minulta huomaamatta, kun vietin kesälomiani Forksissa?

»Ei. He muuttivat tänne kaksi vuotta sitten Alaskasta.»

Minut valtasi merkillinen säälin tunne ja sitten helpotus. Sääli siksi, että kauneudestaan huolimatta he olivat ulkopuolisia, selvästi hyljeksitäjiä. Ja helpotus siksi, etten ollutkaan Forksissa ainoa tulokas enkä taatusti missään mielessä kiinnostavin.

Nelikkoa katsellessani yksi Culleneista, se täydellinen tyttö, nosti päätään ja kohtasi katseeni, tällä kertaa ilmeisen uteliaana. Kun käännyin nopeasti pois, minusta tuntui että hänen katseestaan oli näkynyt täyttymätön odotus.